

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Jo li diria, d'entrada, que estic convençut, efectivament, que el Govern d'Espanya no està en contra de l'esport català. Està en contra de l'esport, sense situar-lo enlloc, diguem-ne, no? Aquesta és la sensació que tenim i que a més a més compartim amb molts responsables esportius de moltes altres comunitats autònomes. Perquè, realment, li han girat l'esquena. El senyor Wert ha fet una gestió amb relació a l'esport a l'Estat espanyol que francament és molt millorable. Si vostès estan convençuts del contrari, doncs no els vull pas distreure, no fos cas que encara els donéssim idees, no? Deixin-m'ho situar en el que jo crec que identifico que és una diferència d'aproximació a les coses entre vostès i nosaltres, i quan dic «nosaltres» vaig molt més enllà del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya. N'estic convençut.

Tot el meu recolzament al senyor Sergio García i a tots aquells altres esportistes que han rebut crítiques i menyspreu per utilitzar la llengua que sigui. Aquesta és la diferència, probablement, com a mínim aquí es posa de manifest, entre com vostè s'aproxima a aquest tipus de situacions i com ens hi aproximem d'altres. Per nosaltres és condemnable en qualsevol circumstància, i així ho fem sempre, sigui per la utilització d'una llengua o d'una altra, pel fet de sentir-se identificat amb uns símbols o amb uns altres. Aquest tipus, diguem-ne, d'acusacions, que són molt més enllà inclús de la mala educació, s'han de reprovar i s'han de condemnar sempre, i ho fem sempre. No les dels uns, sinó les de tots. I aquesta potser... Fixi's que jo he trobat a faltar que en aquest sentit fes com a mínim aquest matís.

Un parell d'apunts més. Tenim moltes oportunitats en aquest Parlament de parlar d'esports. En qualsevol cas, jo estic a la seva disposició. Hi ha una llei, per exemple, en curs que també ens permetrà debatre-hi. He fet bastantes interpellacions al respecte, a iniciativa de vostès. Per tant, em sorprèn una mica que digui que en aquest Parlament no es parla d'esports, no? Simplement constato el que és la mateixa activitat d'aquesta casa. I jo, com a responsable del Govern en aquesta matèria, vaja, és dels espais que hi dedico més atenció, per iniciativa en part també de vostès, a part de les propostes que pugui endegar el Govern de la Generalitat.

I un darrer apunt de les coses que vostè ha posat de manifest. Ja que exhibia aquestes inversions del Govern de l'Estat espanyol, o del Consejo de Deportes d'Espanya, jo només li faig un prec. Ho dic per situar les coses, que a més a més estic segur que gent que hi ha en aquesta cambra del conjunt del país, però particularment de Tarragona, també els ho agrairia. Tenim un esdeveniment important en el nostre país a l'horitzó, que són els Jocs del Mediterrani. Hi estem compromesos tots. Hi està compromès, òbviament, l'Ajuntament de Tarragona; hi està compromesa la Diputació de Tarragona; hi està compromesa, òbviament, també, la Generalitat de Catalunya, i, teòricament, hi està compromès el Govern espanyol. La petita i única diferència és que tothom hi posa el coll des del punt

de vista d'allò que s'hi ha de posar, que són recursos, perquè organitzar un esdeveniment d'aquestes característiques té costos, òbviament, no?, costos que després reverteixen al conjunt de la societat, per tant, de fet, no és ben bé una despesa, sinó que jo ho considero una inversió, una bona inversió, i, ai las!, l'Estat espanyol, aquest Govern espanyol, que és tan, diguem-ne, proper i sensible al món de l'esport, sap quant hi posa? Zero. Però zero vol dir zero. No poquet, no: zero. Ni un cèntim d'euro. Per tant, ja que veig que té tanta predisposició a comprometre el Govern espanyol en el món de l'esport, i diu que és d'aquesta manera, demostrin-ho amb fets tan elementals, i tan senzills, per altra banda, com ho és, o com ho seria, aquest.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges corresponent al 2014, així com l'Informe relatiu a les activitats de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura.

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament
corresponent al 2014 (tram. 360-00019/10)

Em plau saludar en nom de la cambra el síndic de greuges, l'il·lustre senyor Rafael Ribó, i tots els membres del seu equip que avui ens acompanyen; també saludar la síndica de greuges de Barcelona, el defensor de la ciutadania de Girona, el síndic de greuges de Cornellà, el síndic de greuges de Sant Boi de Llobregat, el defensor de la ciutadania de Vilanova i la síndica municipal d'Igualada. Benvinguts al Parlament.

D'acord amb l'article 159.3 del Reglament, fa la presentació del resum general de l'informe anual el síndic de greuges.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, presidenta. President, conselleres, consellers, diputades, diputats, síndics locals, permetin-me que comenci la meva intervenció amb un reconeixement explícit a la tasca de tota la gent, dones i homes, que treballen al Síndic de Greuges de Catalunya, gràcies als quals jo avui puc comparèixer aquí i informar-los, de forma absolutament sintètica, sobre el que hem fet en general l'any 2014 i en concret sobre l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura.

Com vostès saben, el síndic presenta durant el curs parlamentari, i durant l'any, diversos informes monogràfics, però té l'obligació legal, i la voluntat i compliment institucional, de presentar tres informes de caràcter anual: el de l'activitat general, el de l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura i el dels drets dels infants. El darrer va ser presentat al novembre del 2014 i es veurà en aquest Parlament al juny del 2015, i permetin-me que digui que potser amb una mica de retard. El segon, el de la tortura, va ser presentat al desembre del 2014. Celebro, encara que sembli avui una

mort de part, que el puguem veure en el Ple d'aquest matí. I el primer, com fem cada any, ha estat presentat als inicis del febrer del 2015. Tant el de la tortura com l'annual ja han estat discutits en sessions de comissió.

I a part d'aquests, òbviament, hi han altres informes monogràfics, i se'ns afegirà més feina, podríem dir-ne, o se'ns ha girat més feina, quan vostès ens han encarregat la garantia que ve dels tractats europeus sobre la no-discriminació LGTBI o l'avaluació de la Llei de transparència i d'accés a la informació, i tenim pendent de resoldre amb tots vostès el que significa l'actual normativa europea d'ADR o ODR, resolució alternativa de conflictes o resolució sobre xarxa de conflictes.

Entrant en l'informe anual de 2014, en primer lloc dir que és de nou, una vegada més, una expressió de creixement de volum de treball en totes les seves dimensions, tant en el volum de queixes com d'actuacions, com de persones que s'han atansat al síndic. Pot expressar dos fenòmens: el primer, que hi pot haver una problemàtica creixent, i el segon, que hi pot haver un coneixement més estès de la institució. Però hi afegeixo una consideració molt forta: m'agradaria, un dia molt aviat, poder presentar en aquest Parlament un informe on poguéssim dir categòricament que baixa el nombre d'actuacions del síndic, com succeeix a les democràcies més madures. Però és responsabilitat de tots, i en certa forma culpa de tots, i de mi el primer, que encara no siguem en aquest nivell de maduresa com per poder afirmar el que acabo de dir.

Una vegada més..., des dels darrers anys, i també expressa quelcom que es pot comprovar només que surtin al carrer, les temàtiques socials estan en primer terme. Parlem de vora un 40 per cent de queixes a l'entorn de polítiques socials. I expressa, òbviament, la situació econòmica, la situació social, les limitacions pressupostàries, i també la gestió encertada, o desencertada en alguns casos, sobre aquestes polítiques socials. Queda en segon lloc l'Administració pública en general, i els tributs, que normalment era la temàtica que estava sempre pel davant..., però que fa uns anys, i ja va començar amb governs de la Generalitat d'altres majories parlamentàries..., on el tema social anava destacant.

Des del 2009, i perdonin que els ho digui cada any, i també m'agradaria no dir-ho un altre any, advertíem, i advertim, que hi han línies vermelles d'inclusió social que es traspassen, i que per tant s'afecten drets. Parlo d'un fet objectiu, no d'una responsabilitat concreta d'un o d'altre departament, sinó del fet objectiu d'aquest creuament d'aquestes línies vermelles.

Val a dir que consum també va incrementant, i és lògic i és normal, i vol dir també un cert nivell de creixement en el sentit de gaudi social i econòmic.

I, per últim, categòricament, assenyalar que les queixes a l'entorn de la llengua són el 0,3 per cent de les que rep el síndic; de les que rep el síndic i de les que rep qualsevol altre defensor que té competència sobre la matèria. Perquè ningú surti amb la fàcil temptació de dir: «És que no es fien de vostès.» El 0,3 per cent. I totes han estat resoltes. Totes. Excepte les que afec-

ten la Delegación del Gobierno de España a Catalunya o els cossos que en depenen. Totes les altres han estat resoltes, i resoltes amb immediatesa i amb celeritat, cosa que em fa dir una altra vegada, i si algú torna a pensar que sóc pesat o cabut que ho pensi, és de les coses que m'estimo més, que el règim lingüístic de Catalunya és modèlic. I ho diu el Consell d'Europa, format per quaranta-set estats, l'òrgan més ampli de representació institucional que existeix al nostre continent.

M'agradaria aturar-me en algunes matèries de les que pertanyen a l'àmbit social, però també a altres àmbits que contempla aquest informe, començant per una consideració elemental, i és que hi ha una bona col·laboració de les administracions amb el Síndic de Greuges. Això no els ho deia, fa uns anys. Hem anat millorant. Una dada estadística: zero obstaculització a la tasca del síndic. Vostès varen fer una llei en què van posar unes categories, i la més forta és la d'obstaculització. Si una administració no dóna la informació al síndic aquest no pot actuar. Doncs hem arribat a zero obstaculització. No hi érem, però ja hi som. I és molt positiu. Vol dir que hi ha una fluïdesa de relació i una comprensió de la tasca de la institució que té per encàrrec garantir els drets de les persones davant de les administracions o les empreses privades que forneixen servies d'interès general. Encara amb més rapidesa per part d'aquestes empreses que de les administracions? Sí, però col·laboració fins a arribar a eliminar per complet l'obstaculització i la no-col·laboració, una altra figura que vostès varen crear, la dels que es podien refugiar a col·laborar amb la informació però no col·laborar en absolut a discutir la solució del problema concret.

El 97 per cent de les resolucions del síndic que porten recomanacions han estat acceptades per les administracions o les empreses. Noranta-set per cent. Hi han sistemes que han arribat al 100 per cent, i el síndic que els parla maldarà per arribar-hi, però ja som al 97. Partíem d'un 50/60 i escaig. I de les que han estat acceptades, com que ja fem ara el seguiment posterior per evitar el que jo en deia el «bumerang», que no tornés de nou com una queixa, el 94 per cent han estat realitzades. No només acceptades, sinó realitzades. En aquest sentit, ens podem felicitar tots que avenci aquesta relació; del paper del síndic, de crítica, de denúncia, de plantejament dels problemes, perquè els errors humans són possibles, però de col·laboració i treball conjunt per trobar les solucions. I veuran en l'informe del síndic una altra vegada els apartats en què el mateix síndic assenyala els errors que ha comès el mateix síndic, els errors que ha tingut en la mateixa gestió del que vostès li encomanen, i com intentem superar-ho quant a terminis, quant a celeritat i altres matèries. I també veuran el grau de coneixement, que va ampliant-se, que té la població de Catalunya de l'existència d'una institució que té aquest encàrrec concret.

Voldria començar l'apartat social, òbviament, amb un tema que ens l'apreciem moltíssim tots però que està deteriorat, que és l'anomenada «Llei de promoció de l'autonomia personal», coneguda més comunament com «Llei de dependència», una gran llei, un gran dret, dret subjectiu, que va ser un gran pas endavant

a tot l'Estat espanyol, però que avui no està en el seu millor moment. I no hi està per molts motius. Segurament, per la regressió que hi ha hagut respecte al que es preveia o l'ús de determinats apartats de la llei, que en lloc de ser excepcionals ja són normals, per limitar l'accés a tot el que significa els beneficis d'aquella llei. I, també, cal dir-ho, perquè el compromís de finançament per part de l'Administració central ha anat minvant fins a extrems absolutament inacceptables. Però nosaltres assenyalem que s'han pres també mesures per part del Govern català que han afectat aquests drets, i molt en concret a l'entorn de la suspensió de les prestacions econòmiques vinculades al servei de residència. Coneixem els motius pressupostaris. Evidentment, serem tan comprensius com qui més amb tot el que calgui de restriccions. Però, de nou, si us plau, no toquin el cor de la inclusió social. Ja no els dic que fos l'última prioritat, no. És que no s'hauria de tocar.

Com en una altra matèria: si us plau, anem endavant en l'increment d'inversions i de polítiques de protecció social a la infància a Catalunya. Estem per sota la mitjana de l'Estat espanyol i estem molt lluny de la mitjana de la Unió Europea. Ho hauríem de «mimar», hauria de ser la primeríssima línia d'actuació d'un govern en les actuals situacions. Justament perquè estem en crisi, que no és una paraula tècnica, que vol dir tot un conjunt de problemàtiques que pot tindre la gent de cap a cap del nostre país.

Tornem a insistir en aquest informe que no tenim resolt el tema de la renda mínima d'inserció. I no el tenim resolt ni per concepció, i permetin-m'ho, potser creuen que vull fer de governant, ni per ubicació governamental ni per preocupació d'ús d'acord amb les noves coordenades justament de la crisi socioeconòmica, tant en general per a tota la població com en concret, i especialment, torno al tema de la infància, per a tots aquells que estan en risc. Cal anar a repensar la concepció de la renda mínima a fons, i, evidentment, cal una gestió amb major celeritat i més transparent..., on encara trobem les escorrialles, no pas petites, del caos que es va crear l'any 2011 a Catalunya.

I en aquest apartat encara, i he dit que seria sintètic per no dir telegràfic, assenyalem que cal millorar el que signifiquen les llistes d'espera al sistema de salut de Catalunya. Tenim un gran sistema públic de salut. I no és cap favor, de vegades, esmolar crítiques no encertades que poden posar en perill la credibilitat d'un gran sistema de salut, on tenim els millors experts de salut del país. Però evidentment que tenim dèficits importants, i el que es pot notar més en aquest sentit és precisament el de no-encert encara en la gestió d'aquest nou model que es parla i discuteix, que l'Administració anuncia i nosaltres reclamem, del tema de les llistes d'espera. Puc avançar que espero que en qüestió de setmanes funcioni un sistema molt més automàtic de col·laboració i gestió entre departament i síndic per solucionar amb la màxima celeritat aquesta temàtica.

No és directament imputable a departaments socials, però també, el que volem assenyalar en aquest informe sobre l'energia, el consum energètic i la societat en el graó més baix de l'escala social: el que hem anomenat, o el que altres van anomenar i nosaltres hem

transferit a casa nostra, «pobresa energètica». Siguem molt rigorosos. És una part de pobresa, òbviament. Però definim-la. Encara no ens hi hem posat d'acord. I ens ho demanen tant els que queden afectats pel tema, les entitats que defensen a la trinxera aquestes qüestions, com les companyies subministradores d'energia. Què cal entendre per pobresa energètica i com cal fer-hi front. I, evidentment, és un absurd, després m'hi referiré amb més força en una altra matèria, que estiguin en mans del Tribunal Constitucional unes polítiques clares com les que va encetar i va començar el Govern de Catalunya. Eren unes tentines, també ho he dit. Era un pas petitet, però era un pas. Cal anar molt més lluny. També. Hi han altres camins per anar-hi. No ens podem refugiar en elements..., que això està ara en mans dels magistrats del Tribunal Constitucional. I, per tant, cal aquesta definició, i cal sobretot una formació més clara i contundent de tot el personal, començant pel de serveis socials locals, que hauran i han d'atendre en primer i segon lloc els temes d'energia, siguin de pobresa energètica o altres dimensions que afecten les relacions socials.

I encara en aquest apartat recordar-los que el síndic va presentar, segon graó de l'escala, un informe monogràfic sobre els drets als subministraments bàsics. La tarificació d'aquests serveis continua sent, perdonin que ho digui en termes britànics, una miqueta incomprendible. Hauria de ser molt més clara, la relació entre la societat i les companyies subministradores, en un moment tan important com és el del pagament o la tarificació. Però hauríem de prendre'ns molt més seriosament tots, des de companyies fins a governants, que el dret al subministrament bàsic no és el dret d'un client, només. És el dret d'una persona, d'un ciutadà, que té drets tan importants com el de subministrament, com ho és el de l'habitatge, encara que no sigui *intuitus personae*, com els que són possibles exigir davant d'un tribunal. Hi hauríem d'anar caminant, com ens marca també la Unió Europea. Però estem lluny de complir previsions de la mateixa Unió Europea.

I en aquest apartat permetin-me que els situï, perquè ha succeït el 2014, una de les vergonyes més grans a què ha hagut d'assistir el Síndic de Greuges de Catalunya: la plataforma Castor. En democràcia, amb un real decret llei producte de diversos governs espanyols, atemptant contra tots els principis de llibertat de mercat i de competència empresarial, atribuir directament 1.350 milions d'euros, globalment més de 4.000, aproximadament el cost del Departament de Defensa del Gobierno de España en un any, molt més del que gasta el Govern de la Generalitat en les matèries més importants que té la població de Catalunya..., perquè aquell que hagi invertit, si li ha sortit malament, es quedi rescabalat de la seva inversió. A banda d'una cosa anterior que encara és hora que es reconegui i se solucioni, com és el fet d'haver estat vora un any milers de persones a l'aguait de possibles terratrèmols..., on al començament semblaven que fos efecte del dimoni o d'una causa rara i no pas del que hi havia a pocs quilòmetres dels seus habitatges.

Nosaltres, en el mateix informe de l'any 2014, hem treballat el tema, hem continuat treballant el tema, de

l'habitatge. Hem aconseguit entre tots allò que aquest mateix Parlament també es va proposar i en un altre parlament van realitzar, com és l'eliminació de les plusvàlues municipals en els casos dels desnonaments, en les dacions. Som lluny encara de disposar dels parcs públics que requeriríem per fer front al problema de l'habitatge. I caldria continuar insistint, i el que els parla ho farà, perquè el banc dolent, la Sareb, dediqués una aproximació similar de la que ha dedicat als bancs als particulars i dediqués un percentatge d'allò que ha rescatat perquè ajuntaments i governs, com la Generalitat de Catalunya, en poguessin disposar per administrar en polítiques de lloguer social.

Entrant en altres apartats dels que assenyalarem en l'informe del 2014, voldríem cridar l'atenció sobre temes que afecten la bona administració, i un de molt concret, que sap perfectament el conseller de la matèria, encara que avui no hi sigui present, que és un dels que posem a la picota en aquest tema, com és l'exemple de mala administració amb el «no vull pagar». Tenen vostès a les mans, senyors del Govern, jurisprudència suficient per entendre que es pot aplicar el principi més favorable i no el menys favorable, i mentre no l'apliquen discriminin la ciutadania de Catalunya.

Encara en el camp dels drets directament imputables al Govern de Catalunya, volem insistir en el que ha de ser el clar respecte a les llibertats democràtiques, el que ha de ser un principi elemental de l'ús proporcional de la força en tota actuació de qui en té el monopoli, que són els cossos policials, en el que ha de ser excepcionalitat en l'ús de determinats instruments, com són els que van directament a la força, i en la clarificació respecte a aquestes qüestions.

Hem dit en l'informe de 2014 que és alarmant la indiferència que es demostra per part de governants a nivell d'estat davant d'advertències que ens està fent, una rere l'altra, el Consell d'Europa. El comissari europeu de Drets Humans, el senyor Muižnieks, amb qui treballem estretament, porta un darrere l'altre informes assenyalant com es poden incomplir principis democràtics elementals a Espanya a partir de la legislació que s'està impulsant amb una defensa –una pretesa defensa– de la seguretat ciutadana. I l'informe 2014 ho adverteix, sabent que no és terreny competencial d'aquesta cambra quant a la llei concreta; sí que ho és quant a preocupació política i quant a gestió de la mateixa preocupació.

I això em permet passar a les segones consideracions sobre el que és l'informe anual de l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura. L'informe 2014 –aquest que tenen tots vostès, com tota la resta, penjat al web del síndic– és el quart que conté un conjunt d'actuacions elaborades pel consell assessor i per l'equip de treball que emana del consell assessor. Vostès varen fer una llei en la qual, seguint fil per randa el protocol de les Nacions Unides, s'estipulava la participació de les organitzacions no governamentals, de les universitats, dels col·legis professionals –advocats, infermeria, metges–, d'autoritats de prestigi, del mateix personal del Síndic de Greuges, i hi posaven tots els encàrrecs que no es van inventar vostès, sinó que són exactament els que per protegir els drets humans estan al protocol de

les Nacions Unides. I any rere any els hem anat presentant a vostès les conclusions d'aquella autoritat, del seu treball, d'un treball que s'ha anat intensificant.

És la primera vegada que els puc parlar d'aquesta matèria en el Ple del Parlament. Ho havíem demanat altres anys; és el primer any que vostès disposen que es pugui tocar en un punt de l'ordre del dia, encara que vagi dins del punt que literalment parla, només, de l'informe anual. En l'informe de 2014 poden trobar unes actuacions intensíssimes; perquè se m'entengui: en tot l'any l'autoritat ha fet més de vuitanta actuacions –vol dir visites, sense avisar, a fons, en instal·lacions on hi han persones privades de llibertat, des de presons fins a psiquiàtriques–, mentre que el Mecanismo Nacional –español– de Prevenció de la Tortura n'ha fet cinquanta i escaig –en tot l'any 2014, perquè puguin tenir elements de comparació–, de les quals només tres a Catalunya.

Hi ha la dimensió d'aquesta autoritat en la proximitat on hi han els problemes, en la celeritat per poder acudir-hi quan hi hagués qualsevol tema d'alerta, en l'estalvi de personal per poder fer aquesta tasca, en l'estalvi de pressupostos quan sovint parlem d'instal·lacions que estan a cop de bus o de *car sharing*, com utilitza el síndic en els seus desplaçaments.

Trobaran que en l'informe 2014 fem dues grans conclusions que continuen sent vàlides i que continuem reiterant i intentant que duguin a canvis importants en la nostra actuació en polítiques públiques. Primer, cal garantir molt millor el dret del detingut a l'assistència lletrada, i que el període d'atenció sigui el més breu possible, ja no per aquell fenomen, que continua existint, i que aquest síndic els va portar fa uns anys aquí, que tenint un dels índexs més baixos de delinqüència de tot Europa tenim un dels índexs més alts d'ocupació dels centres penitenciaris, sinó que ara parlem, fins i tot, del preventiu, del que és abans de possibles sentències, el que significa la detenció.

La durada real d'una detenció preventiva fins a arribar al jutge ha de ser, com diu la Constitució i com diuen els tractats que ha subscrit l'Estat espanyol, la mínima possible. Estem incomplint sistemàticament directives de la Unió Europea pel que fa a les condicions d'assistència lletrada al detingut, sabent que, a Catalunya, algunes d'elles, ja han anat vostès a regular-les directament malgrat que encara no n'hi ha la transposició a nivell d'Estat, perquè també es permet quan han passat els corresponents anys.

Hi ha, en segon lloc, hi insistim i ho reiterem i hi continuem batallant, que cal creure's, construir i consolidar una policia integral a Catalunya: els Mossos d'Esquadra. Ens ho hem de creure, i ho hem de fer. I sorprèn que, havent passat colors molt diferents de majories molt diferents per institucions molt diferents, encara arrosseguem aquesta assignatura. El síndic sap que la legislació a nivell d'Estat és molt confusa, però aquí hi pot haver legislació, hi pot haver un debat i un aclariment, i hi pot haver un debat i un aclariment que dugui, com està demanant l'autoritat, que totes aquelles dependències de policia local on no es donen les condicions de custòdia dels detinguts es tanquin.

Vull citar com a exemple, i ho subratllo, en el sentit el més positiu possible, que abans-d'ahir visitàvem com a autoritat –ara com a mecanisme, ara en parlarem– la nova comissaria de policia local de Sant Cugat, i celebràvem, tant els que la visitàvem com les autoritats de Sant Cugat, el que significa inaugurar una comissaria on no hi ha àrea de custòdia per a detinguts, on es poden utilitzar molt més les energies a altres tasques i els detinguts són traslladats a l'àrea corresponent dels Mossos d'Esquadra.

Entenc que hi pot haver la temptació del petit reietó que ho vol tenir tot a les seves mans, però per democràcia, per drets, per claredat de funcions, ens cal un model de policia integral, i ens cal la col·laboració –i tant, que call!– de la policia local, que fa una gran tasca, amb la policia de Catalunya, amb els Mossos, i calen, en aquest sentit, convenis el més homogenis i homologables possibles entre l'autoritat de la Generalitat i les autoritats locals per resoldre aquesta qüestió, i cal, en aquest sentit, un estalvi de mitjans i un increment de protecció de drets.

I és una alerta que els fem: compte amb alguns ajuntaments –els grossos–, que potser somien a tenir instruments de policia criminal, que no els correspon, i podem crear petits monstres on després ens puguem plànyer per algunes coses que han sortit de mare. Clarifiquem al màxim quina és la funció de la policia integral de Catalunya i com pot estar composta.

L'autoritat també fa altres recomanacions que valdria la pena que tinguéssim temps d'analitzar-les com estan presentades en el text, però que es refereixen, per exemple, a la qüestió de les mesures de contenció que ens trobem en alguns centres de menors, completament forassenyades, desproporcionades i, sobretot, atemptant contra tot el que és el conveni internacional de drets dels infants.

Vostès saben que el 5 de març del 2015 el Tribunal Constitucional va emetre una sentència que declarava inconstitucionals un conjunt d'apartats de la Llei del Síndic de Greuges de Catalunya de 2009. L'endemà mateix el Síndic de Greuges va elaborar un informe i va projectar un informe per valorar la sentència i proposar mesures a partir de la sentència. Parlem del 6 de març. El 9 de març, tres dies més tard, en comissió parlamentària, el síndic va exposar quin era el programa que es disposava a realitzar a partir d'aquella sentència, i el 16 de març va ser rediscutit, també en comissió parlamentària, amb les manifestacions d'aprovació de tots els grups parlamentaris excepte un.

En què consisteix? Primer: a continuar la feina. Algu creu que s'ha d'aturar la tasca d'anàlisi, inspecció, visita, per prevenir maltractaments a Catalunya, com es fa a totes les democràcies més avançades del món, perquè hi ha hagut una sentència? A continuar la tasca. És que la mateixa sentència ho diu, «sin menoscabo que el *síndic* continúe visitando centros», etcètera, d'acord amb les competències, començant per una que només té Catalunya –i va ser un gran encert quan en el seu dia el president Pujol la va reclamar–, que és la competència en el sistema penitenciari, començant per aquesta, per acabar amb els temes de psiquiàtrics

o altres instal·lacions on pugui haver-hi gent privada de llibertat.

Per tant, vam dir: «Continuem l'activitat.» Sobre quines bases? Estatut d'autonomia de 2006, Llei del Síndic de Greuges de 2009 –la part que és constitucional segons el tribunal– i la mateixa sentència del Tribunal Constitucional. Evidentment, no com a autoritat, perquè diu la sentència, literalment, que no ens podem dir «autoritat». Com ens podem dir? Mecanisme Català de Prevenció de la Tortura i maltractaments.

Segon. Diu el tribunal: «Poden vostès fer-ho en col·laboració amb el Defensor del Pueblo.» Amb convenis. Nosaltres crec que hem demanat quatre vegades convenis al Defensor del Pueblo. Les quatre vegades hem obtingut *la llamada por respuesta*. En aquests moments, la *defensora del pueblo de España* té damunt de la taula, des del 24 de març, un projecte de document d'acord entre les dues institucions per, primer, totes les matèries que sorgeixin i que arribin al síndic de qüestions que afectin el que competencialment té encarregat la Defensora del Pueblo per l'Administració espanyola i les seves delegacions, traslladar-les-hi immediatament, i si en algunes cal i ho consideren oportú, amb una elaboració que ajudi a resoldre-les.

Tot allò, en segon lloc, que pertanyi a gent que es pot queixar al Defensor del Pueblo sobre temes que afectin l'Administració de Catalunya, on té competència, si la persona que ho planteja no hi posa cap mena d'objecció i no opta pel contrari, traslladar-ho al Síndic de Greuges –el que fa anys que practiquem nosaltres, per voluntat de qui els parla i per conveni escrit, amb tots els síndics locals de Catalunya.

I tercer: en els temes del protocol de les Nacions Unides tota l'actuació a Catalunya la fa el Síndic de Greuges i trasllada al Defensor del Pueblo les seves conclusions perquè les incorpori al que envia a les Nacions Unides.

Això ara ja no depèn de qui els parla; està en mans del Defensor el Pueblo, seguint fil per randa el que diu la sentència. Serà un bon exemplar, serà un bon moment per saber on és la voluntat política, institucional, democràtica..., per a què? Per defensar els drets humans. Repassin la sentència del Tribunal Constitucional i no hi trobaran la defensa dels drets humans. Sembla que ens podem dedicar més temps a dilucidar sobre la picabaralla de tal o qual apartat de la lletra de la llei que no pas al cor del protocol de les Nacions Unides, que vostès hi varen donar un títol sencer a una llei, i que a Espanya té un article addicional en la Ley de la oficina judicial, sobre la mateixa matèria.

Tercer –i aquest encara està per fer, perquè no depèn del síndic. Diu el tribunal: «Solo el Estado puede decidir si hay varios mecanismos de prevención de malos tratos y tortura, y solo el Estado puede decidir cuáles son.»

Permetin-me una petitíssima expansió professional d'allò que vaig haver d'abandonar per radical incompatibilitat quan vaig ser elegit síndic de greuges de Catalunya: la docència. Sempre havíem ensenyat, i crec que es continua ensenyant, que, d'acord amb l'ac-

tual complex constitucional, l'Estat no és el Govern central; l'Estat té diversos apartats.

Però, bé, agafem-nos a la interpretació del tribunal –«solo el Estado»–, la mateixa que diu «restringiendo las competencias internacionales», que ho diu, a la sentència –«solo el Estado».

Doncs, bé, el que els parla demana aquí públicament al president de la Generalitat, al Govern, diputades, diputats, grups parlamentaris, forces que tenen representació també a les Corts Generals, forces que connecten amb el Govern de l'Estat, per què no és possible que el Gobierno del Estado –faig l'expressió del Constitucional– faci com l'argentí, el britànic, el mexicà i una llista llarga, com recomanen les Nacions Unides, com vostès varen creure oportú, basant-se en la característica competencial tan singular que té Catalunya, començant pel sistema penitenciari, i nomeni un altre mecanisme, amb tota la col·laboració i organització que calgui, i en aquest cas sigui a Catalunya el que vostès varen decidir al seu dia que calia plantejar.

Acabo sense poder-me resistir a llegir-los el final d'un gran llibre d'un gran professor de dret constitucional italià, Gustavo Zagrebelsky, *Il diritto mite*, quan diu: «El dret no és un objecte en propietat d'un, ha de ser objecte i amoïnament de tots i de tants. Que no existeixin patrons, perquè simètricament no poden existir servents del dret.»

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic de greuges. Continuem ara per part dels grups parlamentaris, i fixarà en primer lloc la seva posició l'il·lustríssim senyor Josep Andreu, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep Andreu Domingo

Presidenta... Síndic, equip del Síndic de Greuges... Aquest serà el darrer informe anual d'aquesta legislatura, i en nom del nostre grup vull agrair-li aquestes seves tenacitat i tossuderia, aquest voluntariat de l'activisme, aquest rigor que en aquests dos anys i escaig heu portat a terme dintre de les vostres responsabilitats. També, aquests dos anys i escaig, anys difícils, perquè la crisi de l'estat de benestar i la crisi de l'economia han fet que haguéssiu d'erigir-vos com a baluard de l'estat del benestar i dels drets socials. I, si a cops en aquesta vostra tenacitat heu elevat el to, crec que ha estat un encert, perquè ha sigut tan colpidora la crisi, que en alguns moments drets que tots crèiem elementals estaven francament en una situació crítica, que crec que és una de les qüestions que..., teníem el deure de preservar l'estat de benestar, a pesar de la profunda crisi pressupostària i econòmica que hem tingut en aquest país, i més quan des de l'Estat central s'ha fet una reducció extraordinària de les disposicions pressupostàries que anaven per als sectors més colpejats per la crisi econòmica.

Ja heu fet referència en el vostre informe als temes de salut, de com la crisi ha fet trontollar alguns aspectes d'aquest magnífic sistema de salut de què gaudim en el nostre país; també al tema de la Llei de dependència, als serveis socials, a l'habitatge, a la pobresa energètica... I totes aquestes qüestions van lligades bàsicament al pressupost. I el que hem procurat alguns grups és, aquestes recomanacions que ens heu fet per preservar l'estat del benestar, acompanyar-les de mocions en el cas de la pobresa energètica o d'esmenes pressupostàries en el pressupost d'aquest any.

Veig que avui aquí no hi han els que posen el crit al cel, sessió sí, sessió també, sobre el tema de la llengua i el menyspreu que diu que fem des de les institucions catalanes a la llengua catalana en aquest país. Suposo que si no hi són i el baix nombre d'informes que s'han d'elaborar i de queixes, deu ser que aquest problema només està en la ment d'uns quants diputats i que no és un problema del carrer.

Hi ha un tema, però, que no depèn en absolut de les disposicions pressupostàries: el tema, de què heu informat també, sobre la tortura. És un tema de bones pràctiques, de radicalitat democràtica, un tema que malauradament en els últims anys ha sigut notícia en els diversos cossos i forces de seguretat del nostre país, un tema que tenim el deure, que tenim l'obligació d'eradicar per al nou país que volem, un tema que precisarà que tinguem una actuació contundent. I això ho diu un alcalde que defensa i que té una gran consideració per la seva Guàrdia Urbana, però que també ha hagut d'anar i denunciar davant els jutjats el subinspector per males pràctiques. Per parlar d'aquest tema, parlarà la companya Gemma Calvet.

Moltes gràcies.

(La presidenta dóna la paraula a Gemma Calvet i Barot.)

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Síndic, equip del Síndic de Greuges, un agraïment i un reconeixement per l'informe de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura enguany, que avui també toca valorar en aquest Ple, i una felicitació per l'exposició resumida d'aquest que ha fet el senyor Ribó, atenent que realment s'han pres a consciència aquesta exploració progressiva, en compliment del Protocol facultatiu de la Convenció de Nacions Unides contra la tortura i altres tractes o penes cruels, inhumans o degradants des del seu inici. Prova d'això ha estat el nombre creixent de visites que els darrers anys s'han anat fent per part de les persones que integren l'autoritat catalana.

Dedicaré..., a la sentència del Tribunal Constitucional de 5 de març de 2015, que va escapar el model que s'havia gestat en aquest Parlament pel que fa al desenvolupament del protocol facultatiu. I ho faré no sols per reconèixer que cal, de la manera que sigui..., i, per tant, amb el sistema que vostès ara han adoptat, de «mecanisme», doncs, és evident que cal continuar treballant i tindran el nostre recolzament; però sí que ens veiem amb l'obligació des del Grup Parlamentari d'Es-

guerra Republicana de posar el crit al cel des del punt de vista institucional pel que representa d'involució, de regressió i d'escapament absolut de la tutela dels drets humans el contingut d'aquesta sentència, que reconverteix l'autoritat catalana del Síndic de Greuges, una institució històrica, amb uns orígens en el segle XV, des del punt de vista de la nostra identitat política i cultural respecte de la transcendència dels drets humans a la realitat catalana, la converteix, com deia, en una prolongació, d'alguna manera, del Defensor del Pueblo, amb dos arguments que la sentència del Tribunal Constitucional esgrimeix com a substantius.

Primer, les relacions internacionals. Entén que tota la feina vinculada a la persecució i a la descripció de la tortura, tractes inhumans i degradants, és a dir, de la tutela del dret a la dignitat, és únicament i exclusivament matèria de relacions internacionals; *ergo* això és competència assumida i exclusiva de l'Estat espanyol. Així es despatxa el Tribunal Constitucional per escapar i carregar-se la institució de l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura.

I l'altre és: com que la competència internacional, en relacions internacionals, és exclusiva de l'Estat, aquí hi ha un excés competencial. És a dir, posa únicament en relleu una dimensió exclusivament formal, entenen a més les relacions internacionals com una matèria de caire representatiu, i no substantiu. Per què? Perquè els drets humans i la interpretació i desenvolupament del protocol de Nacions Unides, ratificat per Espanya l'any 2006 i amb data del 2002, ha de ser entès, interpretat i, com deia el síndic, des d'una visió del dret al servei de la ciutadania, amb interacció permanent amb tots els convenis internacionals de tutela dels drets humans i amb les directives europees també, que obliguen l'Estat espanyol a entendre que aquesta és una competència permanent i inalterable de les institucions catalanes.

I en aquest sentit posem el crit al cel no per una qüestió de sobirania. És que l'hi posem per una qüestió de drets humans, de concepció estrictament jurídica, interpretativa i clarament vinculada amb el dret a la dignitat, del que implica i el que ha implicat el protocol facultatiu de la convenció de Nacions Unides.

Em queda un minut per acabar aquest torn. Nosaltres esperem que l'horitzó immediat a nivell polític ens ofereixi maneres diferents de superar aquesta sentència del Tribunal Constitucional. Mentrestant, farem el possible per seguir recolzant el mecanisme en la tasca que té encomanada. Tenim discrepàncies sobre quin nivell d'acomodament podem fer i sobre el nivell d'amplitud de mires que aquest mecanisme pot abordar. Ja hi seguirem treballant, en coordinació amb el síndic.

Ara bé, pel que fa al contingut de l'informe d'enguany, no volem deixar de dir que hi han dues recomanacions claríssimes de l'autoritat catalana. Una, la necessitat de fer de la feina de l'àmbit d'Interior i de l'àmbit de Justícia una qüestió transversal –una qüestió transversal. I per això nosaltres hem aprovat en aquest Ple el Consell Català de la Justícia i el Consell Assessor Técnicojurídic en el Departament d'Interior. Aquesta se-

rà la manera i aquestes serien les eines per poder fer possible que aquest gran relat que contempla –i acabo, presidenta– l'informe de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, en desenvolupament del protocol de Nacions Unides, sigui una realitat tangible i real al dia a dia de la nostra política activa, perquè actualment encara hi han moltes assignatures pendents.

Per tant, demanem un reconeixement també a la feina feta per aquestes persones que integren aquesta autoritat, i també un compromís explícit del Govern i dels municipis a l'hora d'implementar les recomanacions d'una forma prioritària.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula ara l'illustríssim diputat senyor Cristòfol Gimeno.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Gràcies, president. Honorables conselleres, senyores diputades, senyors diputats... Moltes gràcies, síndic de Catalunya, per les seves aportacions amb aquest informe anual. Vull saludar també els síndics locals que avui ens acompanyen i que enguany estan de celebració per aquest vint-i-cinquè aniversari del Fòrum dels Síndics Locals de Catalunya que van celebrar a Lleida el passat mes de febrer i en què vaig tenir l'honor de poder-los acompanyar. Moltes gràcies, síndic de Catalunya i a totes les persones del seu equip que han treballat, que col·laboren en l'elaboració d'aquest informe i que també han comparegut en comissions, preparant els diferents informes, que tots ells, doncs, són molt interessants i que ens il·lustren a tots.

En primer lloc, felicitar-nos de la bona col·laboració, com esmentava el síndic, amb altres administracions, i felicitar-nos també d'aquest alt percentatge de resolució dels conflictes. Mirin, quan el diputat que els parla pensava en aquesta intervenció, els puc assegurar que li costava d'entendre com, després de tenir aquest Informe anual del 2014 del Síndic de Greuges, d'estudiar-lo i d'analitzar les seves recomanacions, les seves conclusions en els diferents àmbits, qui té la responsabilitat de governar i, en definitiva, de millorar les condicions de vida dels catalans i catalanes no l'aplica com a full de ruta de la seva acció de govern.

Sincerament, perquè crec que no cal escriure'n gaires més, de fulls de ruta, si el que es presumeix als responsables polítics és que pensen el que necessita la societat a la qual representen, sincerament crec que no caldrien ni un, ni dos, ni cap més full de ruta que pensar a reduir les desigualtats i generar oportunitats a qui en necessita; no calen més recorreguts polítics i partidistes, no calen més estructures d'estat –bé, o «plans directors», crec que se'n diuen ara–, davant d'aquesta evidència que no avançarem com a país, no serem això que diu el síndic moltes vegades i repeteix, una «societat madura», una «democràcia avançada», si ens oblidem com a societat d'una bona part d'aquesta.

I ho dic, entrant en l'informe del 2014 en concret, perquè, mirin, el síndic, en la presentació de l'informe anual del 2012, en la seva presentació, deia: «Segons com evolucioni, segons quin sigui el pressupost, l'informe anual del 2013 pot ser el del trossejament dels drets socials.» Al cap d'un any el síndic va venir i ens va dir en aquest Parlament, el 2013: «Les queixes en polítiques socials són una clara projecció de la crisi econòmica sobre les persones i és una conseqüència directa de la reducció pressupostària.» I ara, quin informe anual ens presenta el 2014 i què és el que se'n desprèn, d'aquest informe? Doncs, s'evidencia la consolidació de les retallades i la necessitat de protegir amb prioritat drets socials i no retrocedir, i garantir en llibertats aconseguides després de molts anys d'esforços col·lectius. I, per tant, en aquest informe se'ns planteja aquesta situació d'informe social a la qual em vull referir principalment. I ja ho havia anunciat el síndic, com hi he fet al·lusió abans; ho havia anunciat el síndic, diferents representants de les entitats socials, la Taula del Tercer Sector i tants i tants d'altres.

Mirin, moltes vegades tinc la sensació, quan participo com a portaveu dels Socialistes de Catalunya en la Comissió del Síndic de Greuges i ens presenta aquests informes demolidors amb les seves conclusions de la situació, o quan les presenten en altres comissions com la de Benestar i Família, Sanitat, Infància o Educació, que els partits que avui governen a Catalunya –Convergència i Unió i Esquerra Republicana– només estan pendents de a qui se li encomana la culpa de la situació, i allò que hem sentit moltes vegades de la falta de previsió quan hi havia recursos. Tinc la sensació que qui ara governa i té responsabilitats no ho fa amb la convicció i la vocació de servei necessària, sinó que pensa més en com capitalitza el Govern i les expectatives de govern.

I mirin, sí, consellera, davant d'una situació d'emergència social gairebé és indiferent qui en té la culpa, el que cal és que ens arremanguem tots i totes i ajudem a sortir del pou social enfangat totes les persones i famílies que hi estan atrapades. I mirin, si volen, per alliberar-los una mica de la part de feina aquesta que estan fent, els ho reconeixem: possiblement no es va fer prou en el seu moment, i possiblement part de la culpa la tenim nosaltres, com a grup parlamentari, quan teníem responsabilitats. Però d'això ja fa quatre anys, ja han passat quatre anys; per tant, que cada grup parlamentari decideixi què és prioritari i es visualitzi en les seves polítiques i en les seves actuacions de govern.

Quan en aquest informe ens posa al davant la problemàtica de la protecció dels drets socials i els desenvolupa amb arguments i conclusions, com deia, el que està passant al nostre país, no ens podem quedar indiferents i mirar cap a una altra banda. Crec que ho hem d'analitzar amb la crueltat que ho manifesta i amb els diferents àmbits en què se'ns plantegen, i veiem com els catalans i catalanes, davant de la manca d'actuació d'aquest Govern, es troben encara més situats en aquesta situació d'urgència social i amb aquest percentatge tan alt, doncs, de queixes que rep el Síndic, que superen el 40 per cent en l'àmbit social.

I mirin, veiem com afecta, i ja ha afectat, moltes persones la suspensió de les prestacions econòmiques vinculades al servei de residència; veiem com afecta la dràstica reducció de les prestacions d'atenció les persones dependents, o com la nova classificació dels graus de la Llei de la dependència sense nivell ha perjudicat, i els retards en el pagament de qui té prestacions per cuidador no professional vulneren drets de les persones dependents. I en aquests moments tampoc es garanteix a les persones dependents l'accés al servei residencial: consellera, tenim llistes d'espera plenes i residències buides. O, com ja ha manifestat també el mateix síndic, la inexistència, pràcticament, doncs, reduïda, o pendent de resoldre, la renda mínima garantida.

O en l'àmbit de la sanitat, que darrerament estem assistint en aquest Ple, honorable conseller, al que nosaltres entenem que és el desmantellament somort de la sanitat pública universal, aquesta situació en què ens veiem en aquest Ple i en diferents comissions, que dissortadament és notícia, i no precisament per bona gestió. Per tant, veiem com aquestes llistes d'espera de la sanitat, doncs, es van fent grans i no es pot garantir als pacients, doncs, la possibilitat d'accedir-hi; o com afecta la manca de garantia de les persones diabètiques al subministrament del material per controlar la seva malaltia; o que la cirurgia valvular i coronària es resolgui en un termini de tres mesos. Ens preocupa molt, tot això. Ho diu l'informe del síndic, no li ho dic jo, honorable conseller.

I encara més colpidor, en l'àmbit de la infància i l'adolescència, que també s'hi ha referit: es fa prou i suficient en la protecció dels infants i adolescents amb mancances evidents dels seus drets? O la manca de l'atenció especialitzada per als adolescents? O quan veiem els percentatges, que augmenten de la manera que ho fan, del risc de pobresa infantil i palpable a moltes famílies de Catalunya? O sobre l'àmbit de l'educació –sap greu que ara hagi marxat l'honorable consellera–, quan parlem de la manca de beques de menjador, o la manca dels sistemes d'ajuts en l'educació per als infants socialment desfavorits, que tenen la impossibilitat, molts infants, d'accedir a les activitats de lleure educatiu. I moltes i moltes d'altres qüestions en l'àmbit de l'habitatge, tot el que fa referència a la possibilitat d'accedir a aquest habitatge digne per a totes les persones que ho necessiten.

I vull dedicar l'última part, l'últim minut de la meua intervenció a aquest informe anual, també, que complementa, d'alguna manera, com altres informes, els monogràfics –el de pobresa energètica, el de seguiment dels infants acollits en família, o el dels drets dels infants, el del lleure educatiu i les sortides a colònies escolars, el del transport públic, o el del Castor, que també agraïm, doncs, la presentació rigorosa de tots aquests informes monogràfics, i que aprofundeixen més–, a aquesta part, que el síndic s'hi ha referit i que, per tant, ho vaig manifestar en nom del meu grup parlamentari en comissió, aquesta situació d'aquesta sentència del Tribunal Constitucional respecte al que fa l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura i maltractaments. Perquè, des del nostre grup donem suport a la creació d'aquest decret, d'aquesta resolu-

ció de 9 d'abril del 2015 del mateix síndic, en el qual s'ha creat com a Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura i altres maltractaments, i, per tant, des del nostre grup donarem suport i seguirem col·laborant amb el síndic i amb tothom que ens ho demani per seguir avançant i, en aquest sentit, poder seguir compartint les conclusions de tota aquesta feina que s'està fent des de l'autoritat catalana, ara Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura.

Gràcies, president. Honorables consellers, honorables conselleres, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, senyor síndic, saludar-lo en primer lloc a vostè i l'equip que l'acompanya, i també saludar els síndics locals que avui són al Parlament. En l'informe que ens ha presentat veiem que l'any 2014 ha tramitat més de 27.000 actuacions, que han afectat més de 53.000 persones, i que prop del 40 per cent corresponen a política social.

El síndic ens diu que fa cinc anys –cinc anys– que adverteix els diferents governs de la Generalitat on estan lesionant els drets amb els ajustos i les retallades que afecten directament els drets socials bàsics. Ens ha dit, literalment: «S'estan creuant línies vermelles.» Cinc anys en què no s'estan posant solucions ni es determinen pressupostàriament prioritats socials, sinó que es prenen decisions reactives que no posen fi a situacions precàries, com la renda mínima d'inserció, la dependència o les llistes d'espera. Una bona dada que trobem en l'informe: el 97 per cent d'acceptació, total o parcial, de les resolucions. I el felicitem: el felicitem, síndic, per haver aconseguit obstaculització zero de les institucions amb les quals es relaciona; fa uns anys això semblava realment impossible, i això segur que és fruit de la seva tossuderia, de la seva perseverança i del seu treball.

Aquest Govern per nosaltres ha prioritzat l'agenda independentista, la del procés, a l'agenda social. I l'informe del síndic alerta que no es poden justificar les suspensions de prestacions econòmiques bàsiques per motius pressupostaris, i no repetiré allò que per al tricentenari, per al procés separatista, per a la consulta il·legal, per a la propaganda, per al Diplocat, per a les ambaixades, per a tot allò que envolta aquest procés sí que han trobat diners. Però no hi ha hagut partides pressupostàries, en canvi, per al Pacte per a la pobresa, per al Pacte per a la infància, o es continua amb la poca claredat amb la renda mínima d'inserció, que, com diu el mateix síndic al seu informe, genera incertesa i és poc transparent i no aporta una solució definitiva a l'increment de situacions de necessitat de les famílies en risc d'exclusió social: hi ha una nova cara

de la pobresa que ha aflorat en els darrers anys i que espera oportunitats.

I ja sé que alguns sortiran i ens diran que la culpa no és de Catalunya, que la culpa és de Madrid, del Govern del Partit Popular, i buscaran aquesta excusa reiterativa i esgotadora amb què ho justifiquen tot. Doncs, mirin, permetin també que els digui que el Govern d'Espanya va aprovar en aquest mandat el Pla nacional d'inclusió social 2013-2016, que inclou per primera vegada el treball en xarxa de comunitats autònomes, ONG, agents socials i tercer sector, amb una dotació de 136.000 milions d'euros, amb 240 mesures especials amb especial dedicació als sectors o grups en risc d'exclusió social; Pla nacional d'inclusió social, a més del pla PENIA per la lluita contra la pobresa infantil, per citar només dos dels programes que ha aprovat en aquests anys. És qüestió, senzillament, de prioritats, i el Govern actual de Convergència i Unió no ha tingut l'atenció social com una de les seves prioritats, i això ho demostren no només els pressupostos, sinó les queixes que també rep la sindicatura.

Ens alegra saber, síndic, que tant sindicatura com conselleria de Salut treballen plegades per poder acabar amb les llistes d'espera, tant de diagnòstic com d'intervenció. No és que no confiem en la bona voluntat –al revés, li desitgem sort i encerts en aquesta matèria–, però amb les retallades que també hi han hagut en la conselleria de Salut i sense dotació pressupostària extraordinària per reduir aquestes llistes d'espera se'ns farà molt més difícil o caldrà molt més que bona voluntat per poder reduir-les. Tant de bo, com vostè ha dit, d'aquí a unes setmanes pugui tenir bons resultats. Nosaltres ho dubtem, perquè entenem que cal una partida més gran pressupostària per poder reduir aquestes llistes d'espera.

L'informe 2014 posa l'accent en consums energètics bàsics, la definició de la pobresa energètica i si hi ha les condicions justes per poder afavorir els consumidors més vulnerables, perquè la solució no només passa per treves hivernals d'ajornament de pagament, passa per un debat serè i rigorós, amb la creació d'un fons específic que doni resposta a les més de cent mil persones situades a la franja que denominem «pobresa energètica».

Sobre la sentència del Tribunal Constitucional que ha declarat inconstitucional tot el que significa l'adaptació del síndic al protocol de Nacions Unides de lluita contra la tortura i maltractament i, per tant, també la denominació d'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, la mateixa sentència diu que no afecta la competència del síndic a l'exercici de competències de supervisió, i concretament amb relació a la prevenció de la tortura o altres tractes o penes cruels, inhumanes o degradants, i afecta les relacions internacionals, en què, òbviament, la representació la té el Govern d'Espanya i el representant en qui delegui.

Li demanem que no vulgui fer d'aquesta qüestió un tema polític o una nova guerra entre institucions. A vostè se'l pressuposa imparcial i garant de la legalitat; li demanem que sigui exemple del compliment de la legalitat i acati aquesta sentència amb exemplaritat, i

crec que ho està fent. Ja sabem que els independentistes tindran una nova excusa per seguir amb el seu discurs, amb el monotema, però siguem sincers: és lògic que el Síndic de Greuges d'una comunitat autònoma com Catalunya no pugui tenir, no pugui exercir a l'exterior com si Catalunya fos un estat, sinó que ha de centrar-se en allò que li competeix avui, i avui Catalunya és una comunitat autònoma d'Espanya.

I, pel que fa a la prevenció de la tortura, li fem un prec, aquest grup parlamentari li fa un prec. A vegades tenim la sensació que posem ombra de dubte sobre les policies de Catalunya, sobre els Mossos d'Esquadra, en concret, i sobre les policies locals. Ens diu a l'informe que hi ha una manca de proporcionalitat de vegades en l'ús de la força fora de les dependències policials a l'hora de reduir persones al carrer i que l'ús de la força s'ha de fer en actuacions policials de forma absolutament excepcional i proporcionada.

El nostre grup parlamentari li demana que, en la seva competència de prevenció de la tortura, ara amb el Mecanisme per a la Prevenció de la Tortura, sigui proporcional i equànime amb la realitat que es viu a les comissaries i que, si en algun cas detecta algun tipus de mala praxi, no només ho denunciï, sinó que ho porti fins a les últimes conseqüències, i serem al seu costat. Però no podem compartir la insinuació, no que fa vostè, sinó alguns que interpreten les seves paraules, que l'ús de la força sigui desproporcionat i no excepcional a Catalunya tant per part dels Mossos d'Esquadra com de les policies locals o les guàrdies urbanes.

Nosaltres pensem que tenim grans professionals de la seguretat ciutadana al servei dels catalans, persones que es posen l'uniforme i que es juguen la seva integritat arriscant a vegades la vida per treballar per garantir la seguretat i la llibertat a Catalunya. I en algun moment, llegint alguns que interpreten el que diu l'informe o escoltant algunes declaracions, ens sembla com si aquesta potestat de control anés més enllà i generés ombra de sospita damunt d'aquests professionals en la matèria de seguretat insinuant que no es respecten els drets fonamentals.

I, per tant, li demanàriem que aquí també perseguís tota aquella mala praxi que trobi o allò que s'hagi de corregir, però sense criminalitzar un col·lectiu, evidentment, el dels cossos i forces de seguretat, especialment en els que se centra la seva competència, que és en els Mossos d'Esquadra i les policies locals.

Ha fet referència a la Llei orgànica per a la protecció de la seguretat ciutadana afirmant que pot significar una minva de les llibertats públiques. Nosaltres aquí, síndic, també discrepem. Per nosaltres és una llei garantista, profundament democràtica i té un únic objectiu: el normal desenvolupament de la vida en llibertat de tots els ciutadans. La llei, només, i de forma exclusiva, persegueix i sanciona accions o actituds violentes, incíviques o perilloses. La llei no regula les manifestacions, sinó que dona resposta a possibles incidents violents que hi puguin haver. El règim jurídic del dret a la manifestació no es modifica, ni es limita cap dret, però sí que se sancionen les accions violentes, coactives o agressives realitzades amb ocasió

o amb l'excusa d'una manifestació. I, a més, aquesta llei no només és sancionadora, sinó que incorpora una novetat, i és garantista en la regulació de les potestats d'intervenció policial, ja que imposa el principi de no-discriminació en l'exercici d'identificacions policials.

Sobre els drets lingüístics també m'hi referiré. Les queixes ens diu que són ínfimes, però, en canvi, el síndic entenem que entra a polititzar el tema de la llengua quan afirma que si alguna llengua no ha aconseguit un estatus de normalitat a Catalunya és la llengua catalana. Nosaltres tampoc hi estem d'acord, potser perquè vivim realitats diferents o percepcions diferents, però també demanem que se'ns escolti. Perquè quan en una comunitat autònoma es multa els seus establiments comercials per retolar en castellà, que és llengua també cooficial a Catalunya, és que massa normalitat lingüística no hi ha; quan un autònom, un empresari o un emprenedor és susceptible de ser sancionat per dirigir-se als seus clients en castellà en els seus missatges publicitaris o en el rètol de l'establiment, no es pot afirmar que la llengua que no té normalitat és la catalana; o quan una família catalana no pot triar la llengua vehicular dels seus fills a l'ensenyament públic de Catalunya perquè el sistema és només en català, tampoc podem dir que hi ha normalitat lingüística. Quin problema hi ha que els escolars de Catalunya dominin el català, el castellà i l'anglès i utilitzin les tres llengües amb normalitat a l'escola? Per nosaltres és la llengua castellana la que no ha aconseguit aquesta normalitat en el model educatiu a Catalunya. I tenim situacions d'escoles que donen assignatures en anglès, assignatures en català, fora de la llengua i la literatura i la gramàtica, i, en canvi, no poden donar assignatures en castellà i potser algú hauria de reflexionar-hi.

Nosaltres compartim que hi ha hagut una situació complicada de resoldre, que és el tema del Castor, com a exemple, vostè ens diu, de mala administració. I és que el Castor va ser un dels despropòsits del Govern Zapatero, rodejat d'una incompetència i incoherència en planificació energètica, ja que era una infraestructura cara, molt cara, i de dubtosa necessitat.

I el problema és que el Govern del moment, socialista, va negociar el projecte Castor blindant legalment i econòmicament l'adjudicatari, executant la pitjor negociació possible per a tots els ciutadans espanyols, abocant-nos a tots a un projecte incert i amb una posició de debilitat econòmica i legal. I el Govern actual no va tenir més remei que complir amb la legalitat, amb els compromisos contrets i signats pel Govern anterior, socialista, i que, com a conseqüència d'aquella decisió, pagarem durant molts anys tots els consumidors a la factura.

Acabo, president. Aquest grup parlamentari ha recorregut, parlant de transparència i de bon govern, ha recorregut a la sindicatura, a vostè, per saber quin és el cost i l'aportació del Govern a Independent Diplocat. Lamentem haver-li de portar aquesta qüestió a la sindicatura, però els diputats d'aquest grup parlamentari tenim dret a saber i esperem que ens pugui ajudar.

La transparència i la bona gestió comencen per no amagar informació pressupostària, especialment quan

aquests invents sorgits del procés separatista els paguem amb els diners de tots els catalans; tenim dret a saber, tenim dret a controlar com i on es destinen els diners de tots.

I ens agradaria que vostè li expliqués al conseller Homs com viu, com creu i com espera que sigui la transparència del Govern, perquè segurament tindrem l'oportunitat de portar-li més coses, perquè aquest Govern que s'autoanomena «de la transparència» segueix negant a aquest grup parlamentari informació com, per exemple, el cost de tota l'organització de la consulta il·legal del 9 de novembre.

Síndic, li agraïm l'informe anual així com tots els informes que ha presentat en aquest Parlament, el felicitem per la feina feta i li agraïm, a més, les recomanacions. Malgrat que, de vegades, sovint, no compartim algunes de les afirmacions que vostè ens fa, li asseguro que sí que les escoltem i que sí que reflexionem sobre elles.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, diputada. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, president. Síndic i el seu equip..., saludar l'equip que l'acompanya, el Jordi Sànchez, la Maria Jesús Larios, el Francesc Vendrell. I també saludar especialment els síndics locals, els síndics i síndiques locals, de Barcelona, Igualada, Sant Boi, Vilanova i la Geltrú, Cornellà i Girona. I posar en valor que així com és molt difícil la coordinació entre el nostre síndic i el Defensor del Pueblo, no és així en el cas dels síndics locals i Síndic de Greuges, en què existeix una bona coordinació interadministrativa, en què funciona el principi de proximitat, i prova d'això són els nous convenis que es van fent cada any i en què no hi ha cap problema per delegar funcions i que les faci aquell que pot ser més eficaç fent-les.

Miri, ens felicitem, en primer lloc, que aquest any pugui explicar l'informe anual sobre la tortura en aquest Ple, perquè sentim..., aquesta diputada sent que ho demana des del 2011.

I abans d'entrar a valorar els informes, tant el de la tortura com l'informe anual, nosaltres voldríem valorar la sentència i el que creiem que cal fer des del Parlament i des del Govern. Miri, en aquesta sentència en la qual es declaren anticonstitucionals i s'anulla tot el conjunt d'articles que fan referència a les competències en matèria de relacions internacionals i, concretament, la seva atribució de condició d'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, creiem que és un despropòsit que el Tribunal Constitucional no tingué en compte per elaborar-la el dictamen que en el seu dia va elaborar el Consell de Garanties Estatutàries, quan es va fer la llei, perquè justament hi va

haver unanimitat a dictaminar que els preceptes eren plenament constitucionals i estatutaris. Només es pot entendre aquesta sentència –que, per cert, en cap moment parla de drets humans– en el marc de l'estratègia recentralitzadora del Govern del PP, que es va iniciar amb l'informe Cora el 2012, i en la seva concepció d'un estat poc democràtic, que no accepta la plurinacionalitat i que seguint amb la tàctica del *café para todos* pretén una uniformitat fictícia, que no vol entendre que, de la mateixa manera que som l'única comunitat que tenim competència plena amb el sistema penitenciari, teníem també aquesta Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, que, a més, està reconeguda i present en tots els fòrums internacionals.

Síndic, més enllà dels arguments jurídics, i tenint en compte l'excel·lent tasca que desenvolupa l'equip en aquesta qüestió, i de què vostè va donant compte a la comissió des del 2011, nosaltres, el nostre grup, Iniciativa - Esquerra Unida, vam presentar una proposta de resolució, quan va sortir la sentència, que justament demanava això, que es reconegués la figura del síndic com a autoritat o mecanisme. És igual el nom, ja trobarem el nom, perquè el nom no ha de ser el problema. És a dir que reconegués la figura del síndic com a mecanisme, que donés suport a la petició del síndic per reiterar al Defensor del Pueblo la subscripció del conveni, perquè concretés el règim de col·laboració, i que instava el Govern a elevar els informes del síndic als organismes internacionals.

Crèiem que calia fer-ho en el Ple, perquè considerem que la sentència és un gravíssim ataca a l'autogovern. I, en aquest sentit, volem agrair el suport que ens van donar Esquerra Republicana i la CUP, però que no va ser suficient per poder-ho portar a aquest Ple, i que, per tant, farà que aquest tema no es discuteixi aquí sinó a la comissió.

I lamentem, en aquest sentit, que el Govern no tingui una actitud més valenta, més bèl·ligerant, davant del Govern central, davant del Tribunal Constitucional, per defensar les competències que ja tenim i ens estan anul·lant, perquè, si no, és capaç de defensar això, com ho farà per aconseguir les noves competències que són necessàries per construir un estat sobirà?

Bé, síndic, per acabar ja amb aquesta qüestió, també dir-li que tindrà tot el nostre suport a la resolució que vostè mateix ha entrat al Parlament perquè el designin mecanisme català.

Feta aquesta introducció, que em semblava important, passo a destacar alguns aspectes generals de l'informe del 2014. U, miri, és molt positiu que els informes recullin tot allò..., que l'informe del 2014 reculli tot allò que es va fer en els diferents monogràfics –d'infància, pobresa energètica–, perquè ens dona una diagnosi molt afinada de la situació. I la situació que es retrata, doncs, és una situació d'emergència social, i després m'hi referiré.

També felicitar-lo per l'increment d'activitat i, especialment, per l'increment exponencial de les actuacions d'ofici: de 121 actuacions d'ofici el 2010 a 263; algunes d'aquestes amb força ressò, com la del Castor, i algunes que volen donar resposta als neguits de la ciutata-

dania, com la que ha obert arran de l'anunci de l'ús en un futur de les pistoles elèctriques Taser per part dels Mossos d'Esquadra i les policies locals, i en què vostè recomana que es pugui tenir un debat legislatiu i una reglamentació detallada abans d'utilitzar-les, i que esperem que el Govern en prengui nota.

Ens preocupa, però, que aquest augment d'activitat, aquest augment de les queixes, un 7,4 per cent, més les competències que haurà d'assumir de l'aprovació de la Llei de l'LGTB, més la Llei de transparència, vostè ho ha de resoldre, el seu equip, en un marc de reducció pressupostària; una reducció pressupostària del 35 per cent des del 2008. Li ho posen difícil, síndic, perquè nosaltres, a diferència del que pensa el Govern, no creiem que es pugui fer més i millor amb menys.

Miri, per la situació d'emergència que es retrata en l'informe, nosaltres volem situar l'anàlisi en dos grans blocs: el bloc que té a veure amb la protecció i defensa dels drets socials de la ciutadania i, especialment, dels drets dels més vulnerables, de les classes populars, de les que són usuàries dels serveis públics i que pateixen els efectes de les retallades, de les polítiques d'austeritat, i un segon bloc que té a veure amb les llibertats i seguretat, amb la seguretat ciutadana.

Pel que fa a la protecció dels drets socials, en la qual veiem que hi ha un augment, un 40 per cent d'augment de les queixes, miri, totes les qüestions de la Llei de dependència i autonomia personal. Nosaltres sabem que hi ha una sèrie d'incompliments de l'Estat: en aquest moment, la Llei de dependència que s'havia de finançar per part de l'Estat al 50 per cent s'està finançant només un 18. Però això no treu que el Govern català tingui coresponsabilitat, en sigui coresponsable i tingui una part de responsabilitat en el tema de la renda mínima d'inserció, que ara pot solucionar; ara, en aquests moments en què s'està tramitant en aquest Parlament la ILP de la renda garantida, es podria solucionar i fer que realment aquest sigui un dret, un dret subjectiu que no estigui condicionat al pressupost. Perquè parlem de drets, estem parlant de drets, de drets lligats a drets humans.

Pel que fa a la pobresa energètica, miri, en primer lloc, dir-li que celebrem i donarem suport a la proposta que ha fet el síndic de fer una jornada sobre el tema amb les empreses de subministraments bàsics, amb els serveis socials de les administracions, perquè cal trobar solucions entre tots, perquè és pobresa energètica, però en realitat estem parlant de pobresa, estem parlant que cal trobar les formes de finançament i que el Govern català ha de complir els mandats parlamentaris. Hi ha una moció presentada pel nostre grup des del 2013 i que, com moltes altres, no s'està complint, que parla d'això, de tarifació social, del bo del gas, d'evitar els talls. Per tant, cal que el Govern faci els deures en aquest sentit; però també el Govern de l'Estat, que no posi pals a les rodes portant el mínim decret que havíem avançat al Tribunal Constitucional.

També –perquè no tindrà temps– continuar treballant en el tema de l'accés a l'habitatge digne. I en aquest sentit dir-li que el nostre grup, fent cas de les seves recomanacions, hem presentat reiteradament que cal un

fons de lloguer, d'habitatge de lloguer social, que cal que els ajuntaments tinguin capacitat de poder negociar amb la Sareb, amb les entitats bancàries, com s'ha fet ara a Salt.

En el bloc de llibertats i seguretat, que tractaré conjuntament amb l'Informe sobre la prevenció de la tortura, miri, volem destacar que compartim l'opinió que vostè ha expressat molt prudentment sobre la llei mordassa, la Ley orgánica de seguridad ciudadana, aprovada el 26 de març en solitari, amb el buig de la resta de grups, pel retrocés de les llibertats que suposa –de la llibertat d'expressió, de la llibertat de reunió, de premsa–, per les polèmiques devolucions en calent, que, a més de vulnerar els drets humans, incompleixen els tractats internacionals subscrits per l'Estat. I en aquest sentit suposem que el síndic farà alguna actuació, i esperem que aquest Parlament també en faci.

Miri, de l'Informe relatiu a les activitats de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura del 2014, en primer lloc, felicitar l'equip, l'equip que treballa amb vostè –el senyor Mena, la senyora Labarta, el senyor Jaume Saura–, tant per l'increment de l'activitat –vuitanta-dos centres visitats–, com per la qualitat i oportunitat de les accions realitzades. La setmana passada, el Comitè per a la Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa coincidia amb el síndic en la denúncia que feia del CIE de la Zona Franca. I nosaltres insistim en el tancament d'aquest centre, en tant que centre d'internament lligat al sistema penitenciari.

També valorem positivament –i per això el nostre grup varem presentar una resolució, perquè la poguéssim presentar a la comissió–, valorem la resolució dels fets del 4 de febrer del 2006, el cas 4-F, una actuació que va obrir d'ofici després de l'emissió per TV3 del documental *Ciutat morta*. Per què? Perquè en aquell cas es van donar tota una sèrie de factors, una constel·lació de factors, que en part queden recollits també en l'Informe sobre la tortura, tota una sèrie de mancances i vulneració de drets.

Sobre, també, l'Informe de la tortura, nosaltres volem destacar dos aspectes: la necessitat de la llei de la policia integral de Catalunya, que cal defineixi tasques i competències de cadascú –qui fa de policia judicial, qui fa investigació...– i superi les disfuncions entre mossos d'esquadra i policies locals, i la disparitat dels convenis que es van signant. Cal disposar d'aquesta llei. El Govern catalanista i d'esquerres va elaborar un avantprojecte. El conseller Puig, quan va prendre possessió..., va anunciar que es presentaria aquest projecte de llei. Quatre anys –quatre anys– i, després que reiteradament ho demanéssim, aquest projecte no s'ha presentat; però com tampoc ha fet el projecte de protecció civil o la llei de bombers. Per tant, cal que es presenti aquest projecte i que defineixi..., i evitaria qüestions com les que malauradament..., una part del cas que es denuncia en els fets del 4-F.

Per últim ja, i molt ràpid –perquè ja acabo, president–, l'altre brot que ens preocupa és tota la vulneració de les directives europees relacionades amb l'assistència lletrada al detingut: el dret d'informació; l'assistència de l'advocat en menys de vuit hores o amb el mí-

nim temps possible, que fa que a vegades, per exemple, menors hagin de passar la nit en unes dependències que no estan condicionades, de comissaries locals; l'accés dels advocats al llibre de custòdia dels detinguts –un dels casos que apareix en el cas 4-F: llibre de custòdia desaparegut–; una sèrie de drets que vulneren sistemàticament..., encara que la senyora Alegret digui que no, però que apareix que els vulneren sistemàticament els cossos policials, siguin Mossos, Policia Nacional o Policia Local, i que acaben conculcant els drets de les persones detingudes.

I ja per acabar, síndic, només esperem que segueixi treballant amb el seu equip tan intensament en el 2015 com ho ha fet en els anys anteriors, que ens posi els focus i els llums en aquells problemes que vulneren i conculquen drets, que ens faci recomanacions i que ens posi deures a tota aquesta cambra, perquè entre tots puguem construir una Catalunya més lliure, més justa i més neta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. En primer lugar, nuestro reconocimiento y agradecimiento al *síndic de greuges* y a su equipo, que hoy presenta en este plenario el informe relativo al 2014, y por los distintos informes que se han librado sobre aspectos fundamentales, como son la pobreza energética, el proyecto Castor, los derechos lingüísticos o la Autoridad Catalana para la Prevención de la Tortura –la hasta ahora autoridad catalana–, materias que han sido objeto, a su vez, de distintas presentaciones en las comisiones específicas de Salud, Bienestar Social o Infancia.

Un año más, el *síndic*, en su informe del 2014, nos muestra un detallado análisis a través de las quejas de los ciudadanos y las intervenciones efectuadas desde la sindicatura.

Lo primero que se destaca: que se han incrementado el número de quejas en el año 2014 respecto del 2013 y que hay un porcentaje absoluto de quejas atendidas por las administraciones, cosa que no pasaba en ejercicios anteriores. El número mayor de quejas de las que habla el *síndic* afectan a temáticas sociales, destacando por su número las referidas al cumplimiento de las prestaciones previstas en la Ley de dependencia, que conculcan derechos adquiridos y el derecho de acceso a las prestaciones, como es el caso de todas aquellas personas que tienen reconocida la prestación y no se la pagan, o la suspensión de prestaciones económicas vinculadas al servicio de residencia. Y es que todas y cada una de estas quejas, más allá de ser una estadística, responden a ciudadanos que ven cómo desde la Administración de la Generalitat se vacían de contenido sus derechos legalmente reconocidos, obligándoles a tener que recurrir a los tribunales de justicia para acceder a unas prestaciones que ya están re-

conocidas y a las que tienen derecho. Vemos nosotros aquí también un ejemplo de mala administración.

Siguiendo con las quejas que se detallan en el informe, una vez más otra problemática recurrente año tras año: la renta mínima de inserción. Tenemos una prestación compleja y poco transparente, que genera incertidumbre al ciudadano, que se ve en la obligación de solicitarla y que no resuelve de ninguna manera los problemas derivados del incremento de situaciones de necesidad, como muy bien indica el *síndic* en su informe. Y recalamos que el debate sobre la reforma de la renta mínima de inserción sigue abierto desde su modificación en el año 2011 y que se han presentado varias iniciativas en sede parlamentaria y todas han sido rechazadas por la mayoría parlamentaria que conforman Convergència i Unió y Esquerra Republicana de Catalunya. Y un año más se constatan las carencias de los ciudadanos, inmersos todavía en la penuria de la crisis económica, penuria económica que esta Administración convergente, apoyada en Esquerra, pone en peligro incluso la cohesión social, línea roja que se está traspasando irresponsablemente, como muy bien indica el *síndic*.

Otro problema objeto de numerosas quejas, que sigue desgraciadamente en el *ranking* de quejas y que afectan el derecho a la salud, es el problema de las listas de espera. Hubo retrasos en el 2014, no solo en la intervención, sino en el diagnóstico, lo que hemos dado en llamar «la lista de espera de la lista de espera», porque no se ingresa en la lista de espera para intervención hasta que no tienes un diagnóstico que dice que requiere la intervención, y para esto hay que armarse de paciencia. Por lo tanto, tenemos retraso en los diagnósticos, retrasos en las listas de espera.

Decía usted, en la presentación del informe, que había que cambiar en la forma de gestión. Lamentablemente, ha habido una modificación en las listas de espera, pero seguimos teniendo unas listas de espera opacas, en las que sigue sin haber transparencia en la gestión y, desde luego, en las que en modo alguno hay una actitud proactiva de la Administración de salud. Y se han conseguido rebajar los tiempos increíbles del 2014, si bien solo a base de derivar a la sanidad privada muchas intervenciones, cuando de una forma deliberada se ha mantenido la sanidad pública infrautilizada.

Otra cuestión preocupante y sangrante: los retrasos en el pago de indemnizaciones y salarios adeudados por el Fondo de Garantía Salarial a los trabajadores que –recordémoslo– han pagado esta contingencia mes a mes de su salario, porque se les detrae por ese concepto, porque recordemos que es un seguro.

También el drama de los muchísimos desempleados mayores de cincuenta y cinco años, que tienen un bajísimo índice de empleabilidad. Hacen falta más recursos y políticas para luchar contra este gravísimo problema.

El derecho a los suministros básicos, a los que se ha dedicado un informe y donde se relata el drama de aquellos ciudadanos atrapados en lo que nosotros denominamos «la pinza de la pobreza». Hay más paro, menos salarios, empresas cerradas, situaciones de po-

breza, menos recursos públicos y más recortes. Nosotros también creemos, *síndic*, que se tendrían que distribuir mejor los recursos. Observamos con estupor cómo se han dedicado más de 6 millones de euros a los fastos nacionalistas con motivo del Tricentenario. Quizás estos 6 millones y medio hubieran servido para paliar y ayudar a acceder a muchos ciudadanos que están en esa pinza, agarrados en esa pinza de la pobreza, de la pobreza energética, y que han sufrido, como todos los ciudadanos, un 60 por ciento de aumento en los suministros desde el año 2007.

Respecto a las quejas en el ámbito lingüístico, nosotros, *síndic*, sacamos una conclusión radicalmente diferente a la que usted saca. A lo mejor hay pocas quejas de los ciudadanos en el aspecto lingüístico porque han perdido la fe en el *síndic*, porque ya ven que el *síndic* avala absolutamente el modelo lingüístico, el modelo de inmersión lingüística. No hay más que ver cómo se despachan las quejas lingüísticas, alegando..., ignorando lo que verdaderamente está pasando en Cataluña en este ámbito, lo que les está pasando a aquellos comerciantes que ven cómo se les están imponiendo multas por la rotulación, a lo mejor en castellano, a lo mejor en inglés, a lo mejor en ruso, pero no en catalán. Y es que resulta, *síndic*, que todas las quejas sobre la ausencia de casillas para preinscripción escolar infantil, la ausencia de libros de texto en castellano, se las despacha muy rápido, alegando la discrecionalidad que tiene la Administración en estas materias. En dos líneas, *síndic*: ustedes, que han abierto tantas actuaciones de oficio, ¿cómo es que no han abierto una actuación de oficio si le parece que a usted no le han presentado ninguna queja por lo que está ocurriendo con aquellos ciudadanos que piden también recibir enseñanza en castellano?

Me queda un minuto y no quiero dejar de referirme a la sentencia del Constitucional sobre la Autoridad Catalana de la Tortura. La posición de Ciudadanos no puede ser otra que la que ya se mantuvo en su día con motivo de la aprobación de esta ley y que básicamente ha recogido la sentencia del Constitucional. Pero esto no impide que nuestro grupo valore muy positivamente, como le hemos hecho llegar y se lo hemos dicho en todas las ocasiones, el trabajo que realiza lo que ahora se denominará el Mecanismo para la Prevención de la Tortura en orden a los abusos de las personas que se encuentran privadas de libertad en el ámbito catalán. Y creemos, también, que esa tarea debe seguir realizándose; ahora bien, dentro de un ámbito de colaboración y lealtad institucional con el Defensor del Pueblo, provocando sinergias y acercando la Administración dentro de este ámbito al territorio donde puede ser y es más eficaz y eficiente, como se ha demostrado.

Los números cantan, *síndic*; vemos las actuaciones que se han realizado desde la *sindicatura de greuges*, la intensa labor que se ha hecho y la labor que se ha ejercitado desde el *síndico*..., desde el Defensor del Pueblo. Y, por tanto, esto es una realidad que se ha plasmado en la propia sentencia del Constitucional.

Esperamos que, después de esta sentencia, donde quedan claras las competencias y donde se ha revalidado la tarea del equipo del *síndic* en esta materia, se abra

una nueva etapa de colaboración y más eficacia, y de avance y profundización en la defensa de los derechos humanos.

Nada más. Y agradecer nuevamente la tarea que se hace desde el Síndic de Greuges en defensa de los derechos de los ciudadanos de Cataluña.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta; bon dia. Bon dia també al síndic i a tot l'equip, a la síndica i a tots els síndics, també, d'altres municipis.

Comencem, triplement, abans d'entrar en matèria, amb un agraïment, un agraïment a la feina feta, tan acurada com, segurament, desvetlladora i, segurament, al nostre parer, demolidora, no?

També, amb tota la nostra solidaritat completa amb els que estan a fora, que són els treballadors i treballadores de les subcontractes de Telefónica, també; una metàfora de com s'han devaluat els drets socials i laborals a través d'un saqueig d'allò que era públic i s'ha privatitzat per fer negoci d'un dret bàsic com és també..., o un servei bàsic com és el de la telefonia.

I, finalment, i segurament molt vinculat al contingut de tot el que incorpora aquest nou informe del Síndic de Greuges, un record especialment sentit per en Xavier Vinader, que sempre deia que ens havíem de blindar contra tot desànim, que havíem de fer-ho cada cop millor i anar cada cop més lluny, i també per Eduardo Galeano, per la prosa d'Eduardo Galeano, que sempre deia que era més lliure el diner que la gent, i això també ho expressa aquest informe del Síndic de Greuges, i que deia que al sistema es permet que la política sigui democràtica mentre no ho sigui mai l'economia, i això també ho expressa clarament l'informe del Síndic de Greuges. I, finalment, i òbviament, per una radicalitat antiga contra el feixisme, que era la de l'estimada cantautora Teresa Rebull, que ens va deixar ahir.

Des d'aquesta mateixa memòria triple –d'en Vinader, d'en Galeano i de la Teresa–, doncs, la mateixa denúncia de sempre, avui actual i revisitada, d'una crisi que ja és percebuda àmpliament com un frau polític i com una estafa social. El síndic constata l'absència de polítiques públiques, les dificultats per implementar polítiques públiques, però ahir ens deien, els poders públics, en aquest cas de l'Estat, allò que van dir que no passaria mai, i ens deien que, del rescat bancari, donen per perduts ja 56.000 milions d'euros, que és una cosa semblant a deu cops totes les retallades que han aplicat els governs de la Generalitat de Catalunya.

Dit això, la síntesi del temps que vivim, i parafrasejo i cito el mateix informe, la mateixa comunicació, la mateixa carta que enviava el síndic a aquest Parlament de Catalunya, i obro cometes, i deia que «l'in-

forme, òbviament, reflecteix l'impacte de la crisi econòmica i social i particularment l'afebliment continuat que han estat experimentant els drets socials des de l'any 2009» –ho remarco, 2009, amb altres governs i amb altres colors–, conseqüència directa –és així; això ja, tancades les cometes, és al parer de la CUP– de la política, és a dir, del que es fa i es deixa de fer des d'aquesta casa i des de l'acció de govern; la crisi no cau del cel i respon a la voluntat política, institucional i governamental de prioritzar altres coses.

Es podria dir, metafòricament, i en pura dialèctica, que en aquesta cambra, finalment, hi ha dos grans moments que ens desvetllen de la realitat i de la magnitud de la tragèdia en un context de crisi sistèmica fonda. I els escollim nosaltres, els moments. Sempre s'ha dit: «El moment més important són els pressupostos.» I nosaltres diem: «Sí, és veritat, són els pressupostos. I el segon moment més important és l'informe del Síndic de Greuges, perquè diu tot allò que no cobreixen els pressupostos.» L'aprovació dels pressupostos és on s'ordena la devaluació i la degradació de les condicions de vida de bona part del nostre país, fonamentalment dels sectors més exclosos i precaritzats i vulnerabilitzats, i l'informe del Síndic de Greuges sempre és l'altra cara de la lluna: el balanç, la cartografia, la radiografia, l'anatomia de l'explicació de com, de les conseqüències antisocials d'aquests pressupostos; el recompte de les víctimes, si volen; l'avaluació de la terra arrasada, de la tirania de les retallades, d'allò que s'emporta per endavant l'austeritat dictada per Barcelona, Madrid i Brussel·les; la demolició de drets fonamentals, i els efectes, que diria monsenyor Ellacuría, de la violència estructural econòmica. Tots dos, dialècticament, sí que tenen un únic punt d'intersecció en comú, i és la fallida de la democràcia, l'extensió de la desprotecció social i la multiplicació de la vulnerabilitat, cada cop major.

I hi ha tres exemples de per què serveix la política o simplement si la política serveix. L'any passat va haver-hi 76.000 demandes d'habitatge protegit, se'n van donar mil; un 98 per cent de desprotecció. L'any passat es van donar 27.500 PIRMI, hi ha 1,6 milions de persones en la pobresa; grau de desprotecció? 99 per cent. Per a què serveix la política? Per a què serveixen els governs? Per a què serveix la institució? Són preguntes legítimes?

Pobresa energètica. El Govern s'està discutint per un fons de 20 milions d'euros amb les empreses multinacionals subministradores, que cada dia guanyen 20 milions d'euros en beneficis nets, que en els últims 525 dies, han guanyat cada dia 20 milions d'euros, 8.000 milions d'euros, en beneficis nets, extorquant i explotant un dret fonamental quan presten uns serveis públics.

En l'àmbit del dret, perquè el dret és un estri, i un nyap, també, dels pobres, per protegir-nos d'aquells que en tenen, de molt poder, caldrà començar a parlar dels delictes corporatius dels estats i dels mercats contra pobles i contra persones.

La funció del dret i de la política i segurament de la filosofia és evitar i prevenir la injustícia i és fer impossible el moment d'inhumanitat; si no, és la llei de

la selva i el camp qui pugui neoliberal. Com a comunitat, i això és una de les conclusions fonamentals de l'informe del síndic, una societat més pobre i més desigual sempre és menys lliure i sempre tindrà greus dificultats per encarar el futur.

A diferència del pensament banal dominant, tota societat és un sistema de vasos comunicants, res és aïllable o autònom i tot afecta tot, i en aquest sentit, l'auge de la desigualtat gangrena i repercuteix en la mateixa qualitat democràtica.

I només vaig per la primera pàgina de sis, i em queden quatre minuts. Vull dir que ho tinc molt complicat. Però, en tot cas, anem a pams, o no, ara ja anem de retallades, malauradament.

Primer hi havia una prèvia, també, que és la més completa de la solidaritat i de la complicitat d'aquest grup parlamentari i de les assemblees municipals que representa amb el que significa el Síndic de Greuges, per dignitat institucional i per l'autodefensa democràtica contra aquests atacs recentralitzadors de la Cora.

Segona, l'agraïment, també, per la metodologia i el contingut, pel procés i pel projecte, valorant positivament la tasca, la millora de l'agilitat, del temps de resposta i de la capacitat resolutiva.

Després –ho teníem pràcticament tot ordenat– per la desprotecció i vulneració de drets socials, per recordar, com ha dit el síndic avui mateix, la major vergonya del que va significar la retallada de les PIRMI, amb el deix classista i criminalitzador i de mirada atàvica contra l'exclusió social; les llistes d'espera, com *Esperant Godot*, com esperant la democràcia, que s'han multiplicat –190.000 pacients, 7 mesos de temps mitjà d'espera, 4.000 des de fa tres anys–, i mentrestant tota aquesta lògica classista o contraclassista que es veu en l'educació i es veu en l'ensenyament: qui paga té bona educació, qui paga té salut. I mentre s'acumulen les llistes d'espera, ja podem veure pels carrers i pels autobusos campanyes d'operadores privades que diuen «sense llistes d'espera, trenta euros el mes», el que seria sangoneres, sangoneres del patiment aliè.

Hi ha més coses, eh?, els copagaments, la pobresa infantil, la segregació escolar, la pobresa energètica que afecta vuitanta mil persones... El que hauria de tenir davant qualsevol governant, fos del color que fos; en aquest país nostre, hauria d'agafar tota l'anàlisi del Síndic de Greuges i començar a revertir-ho, no demà, sinó aquesta mateixa tarda.

I vaig molt, molt ràpid; podria parlar sobre habitatge, sobre la Llei de transparència, que coincidim molt amb el síndic, no?, en molts aspectes, que ja els els farem arribar per escrit. Però em detinc en dos aspectes finals, que és el que fa qüestió a drets i llibertats fonamentals, no? I, com ha recordat l'Hortènsia, també, la mort del senyor Benítez l'octubre del 2013, el cas d'Esther Quintana, els cent vint ferits a la plaça Catalunya, ens recorden també què significa l'abús de poder.

Hi ha un aspecte fonamental, que nosaltres ens neguem, perquè tenim memòria, a dir que és nou, no?, que és les detencions o retencions amb resultat de mort sobre persones amb malalties mentals. Va passar

el 2006, a Cercs i a Santa Susanna, i aleshores es va dir: «Farem un protocol.» I ara hi tornem, igual, no? I a més en un context on la crisi també multiplica les malalties mentals; 79.000 noves l'any passat.

Però, en tot cas, respecte a institucions totals i Mossos d'Esquadra, també la preocupació per la custòdia, durada de detenció, assistència lletrada, transferència a jutjats, condicions higièniques, escorcolls, sense procediments homogeneïtzats. I també respecte a institucions totals, com les presons, ens preocupa molt el que fa referència a l'internament de menors, sobretot pel que fa als centres concertats, on ja s'alerta de les dificultats del seguiment.

Però sí que voldríem alertar, com a mínim, d'un altre aspecte, no?, que hem viscut recentment, que és la prohibició, el vet, la censura a defensors de drets humans, en aquest cas a entitats de recorregut llarg, de trajectòria dilatada i de reconegut prestigi, com la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura o l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans, que han vist vetat, políticament vetat, el seu accés a la presó per visitar un pres en una situació de salut molt delicada, que era el senyor Antúnez, després de seixanta dies de vaga de fam. I, com a país, no ens ho podem permetre, i, menys encara, anar omplint la boca de qualitat democràtica.

També en aquest àmbit preocupant i alarmant de les derives repressives, agressives i autoritàries que s'anuncien amb la llei mordassa, òbviament també agrair la tasca del síndic en el cas del 4-F, com s'ha fet, i la preocupació manifesta que la majoria de les denúncies... La Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura catalana l'any passat reconeixia vuitanta situacions de vulneració de drets, que afectaven 127 persones, als Països Catalans; quaranta-cinc situacions i vuitanta-tres persones a Catalunya, i la majoria es donen en situacions d'identificació, retenció, reducció, escorcoll o detenció en la via pública. I és obvi que aquest país aquest debat ja l'ha obert, no?

I, finalment, la pregunta, segurament, i amb això acabo, és quanta democràcia aguanta el capitalisme. I és la pregunta pertinent del nostre temps. I ja que el síndic de greuges s'ha posat italià, permeti'm que acabi, també, amb una contracita, que no contradiu la seva, però que és d'un jutge antimàfia italià, Roberto Scarpinato, hereu digníssim de Borsellino i de Falcone, assassinat per la màfia, i que deia el següent, i que em sembla que reflecteix i sintetitza perfectament l'informe, els dos informes del Síndic de Greuges; diu Scarpinato: «Si l'Estat neix de la supressió dels poders i regles privades mitjançant la constitució d'un ens superior que mitjança entre poders privats en favor de l'interès general, l'Estat mor o comença a morir quan aquests poders privats s'apropien d'ell i el sotmeten a les seves pròpies lògiques. Aleshores l'únic principi regulador de les relacions socials és la força. Aleshores, sobre aquells que no formen part de cap elit social forta, com passa avui amb els joves precaris, amb els aturats, amb les dones empobrides, amb els ancians en la misèria, amb els marginats, amb milions de ciutadans, es carrega tot el cost de les seves transaccions

econòmiques tancades entre les diverses elits en interès exclusiu dels seus membres.»

Scarpinato va escriure això el 2010, en un llibre que es diu *Il ritorno del principe*, i podríem parlar de Castor, podríem parlar del rescat bancari i podríem parlar d'aquesta crisi, que és frau polític i estafa social.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Salutacions i agraïment al síndic i al seu equip, m'atreviria a dir, per fer de radiòlegs de la realitat, en ocasions també crua, a Catalunya, però també mediadors i propositius en camins possibles. I també benvinguts els síndics locals, el síndic de Girona, ara en representació de tots els síndics de Catalunya, la síndica de Barcelona.

Aquest informe del 2014, ho ha dit, síndic, ens remou de nou les consciències. La inclusió social com a gran assignatura pendent; hem après que tots tenim responsabilitats; qui governa, més, per descomptat, però també des de l'oposició i en aquest Parlament. Vàrem fer raonablement bé un procés d'integració d'un milió de persones en menys de deu anys, però teníem un model laboral d'economia productiva que cau, i ara tenim treballadors pobres, persones sense feina –més d'un 20 per cent–, tenim nens pobres, famílies pobres, i també hem descobert quelcom que diu el seu informe, que, en canvi, teníem, amb totes les debilitats i fragilitats, tres sistemes de l'estat del benestar consolidats, que ara podem discutir de la seva qualitat i equitat, que eren el sistema educatiu, el sistema sanitari, el sistema de pensions contributives i no contributives i, en construcció, un sistema de protecció social que ha fet fallida, que no serveix i que ens diu i, per tant, interpel·la aquest Parlament, eh? –interpel·la aquest Parlament–: serem capaços d'acordar abans que s'acabi aquesta legislatura allò que a mi m'agrada dir «la renda bàsica de dignitat»? Serem capaços? Aquesta és una conclusió, més enllà de discutir la renda mínima, la renda bàsica de garantia; no, no, estem parlant d'això perquè potser estem burocratitzant la pobresa; potser estem fent caritat i no solidaritat, i aquest és un element molt important.

Segona qüestió, i acabo amb dos precís, en el seu informe i en la seva autoritat estatuària. Un, binomi seguretat-llibertat, i el segon, si us plau, quines alertes pot fer des de la Sindicatura i quines bones pràctiques per fer de Catalunya, que ho és, però té fragilitats, una societat convivencial, més enllà de la inclusió social? Aquest informe encara no diu res i és molt interessant que no digui res de quelcom de què parlem cada dia aquests últims mesos diria: el racisme, les dificultats d'integració de la pluralitat religiosa, el gihadisme, l'Estat Islàmic, això té que veure amb la convivència, té que veure amb la nostra societat totalment plural i, per tant, per què no?, aquests dos precís, i són totalment junts: inclusió social com a prevenció però, per

altre costat, com fem les bones pràctiques perquè continuem sent, que majoritàriament ho som, desorientats, traient fora el fanatisme, la nostra societat catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per últim té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Benvingut, síndic i equip que l'acompanya, un any més, al Parlament, per presentar l'informe anual. Benvinguts també, síndics locals en representació de les diferents localitats de Catalunya. Bé, jo havia preparat la intervenció en la línia que havíem anat seguint a la comissió, síndic, en quatre blocs que, realment, també són els blocs que més ha tractat vostè a la seva intervenció. Però li diria que em sobta que es pugui aprofitar la presentació de l'informe anual del síndic per fer campanya electoral, per fer campanya electoral per algun partit, que crec que no és adient i crec que no és el moment oportú. Jo ja li dic i li avanço que no ho faré, no ho faré perquè la crítica a l'informe, crec que és criticar què està ben fet o mal fet per part del Govern, no pertoca al partit o als partits que, en aquest cas, han anat criticant, sinó, bàsicament és un informe que pertoca al síndic exposar les seves idees, com ben bé ha fet.

Miri, li he comentat sempre en comissió i li continuo dient, parlem que han rebut nou mil –quasi– set-cents queixes durant l'any 2014, 263 actuacions han fet, més de 12.000 consultes, tot això, a data de 31 de desembre, s'havia acceptat un 97 per cent d'acceptació total o parcial, ja ho ha dit, però jo la dada que –ja li ho he dit en comissió i li ho continuo dient– trobo més important i que trobo que se li ha de donar més rellevància és a la dada de l'obstaculització per part tant de l'Administració com de les empreses: ha sigut zero. Per mi, és una dada que ens ha de quedar gravada a la memòria, perquè és un tema que, de cara al Síndic, de cara a l'equip que treballa, de cara a les més de seixanta persones que estan treballant dia a dia darrere d'aquest projecte, és bo, però també és bo per a nosaltres, és bo per saber que l'Administració vol col·laborar, que, realment..., inclús les empreses públiques, perquè han parlat molts cops que la gent del carrer, la gent no coneixia, realment, que el Síndic es podia dirigir i col·laborar amb empreses privades, i així pot ser, i ara ha sortit, arran també de factures de llum, factures de telèfon, queixes..., vostè mateix ens ho ha explicat en comissió més d'un cop.

Jo crec –vostè ho ha dit des del 2009– que les línies vermelles no s'han de traspasar, i ho creiem el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i tots els consellers que han treballat i estan treballant constantment per mantenir el nostre estat del benestar. Però vostè ja ho deia des del 2009. Què ens ha fallat? Prevenció, prevenció, perquè si haguéssim tingut la intenció de prevenir una crisi que no sabíem, que no érem

conscients, no vull acusar ningú, però si haguéssim tingut una prevenció de dir què ens pot arribar, fins on podem arribar, crec que, si no haguéssim estirat més el braç que la màniga, tal com diem a Terres de l'Ebre, no estaríem, actualment, vivint ni haguéssim passat els anys, els quatre anys que hem passat de dures i crues realitats que han passat.

Quant a temàtiques que ens posava. El Partit Socialista, el representant que ha sortit, ha manifestat que sí, que ells en part són culpables, creuen que és culpa de tots, en part són culpables, crec jo, de l'herència que ens han deixat –de l'herència que ens han deixat–, perquè si tenim edificis, tenim hospitals, tenim escoles, però no les podem omplir, no ens serveixen de res, són quatre parets –són quatre parets. Per tant, els 6 milions d'euros que estem pagant cada dia, cada dia d'interessos, aquests diners, li ben asseguro que, avui per avui, haurien servit, a més a més, del que haguéssim pogut rebre per part de l'Estat espanyol, per ajudar moltes, moltíssimes, moltíssimes famílies. Són 6 milions d'euros cada dia.

El síndic ens parlava, i paraules textuais a la comissió, diu: «Tenim avenços en les polítiques socials i tenim una sèrie de matèries que hem de subratllar en positiu, com, per exemple, hi han molts instruments de transferència social en aquests moments a disposició de la societat.» I ens posava un exemple, ens posava l'exemple de l'anomenada llei de dependència. Una llei de dependència que va ser aprovada amb el Govern del president Zapatero, un govern del PSOE, i que estipulava que el 50 per cent seria aportació per part de l'Estat espanyol i el 50 per cent per part de la comunitat autònoma. En aquest cas, des de Catalunya, actualment, estem aportant un 82 per cent; la resta, l'Estat espanyol. Com podem aguantar, com el Govern de la Generalitat pot aguantar aquest pes? I, a més a més, li diré una cosa, la quantitat de la qual estem parlant mai s'ha complert, si el 50-50 per cent mai s'ha complert ni amb governs anteriors, del PSOE, i amb governs actuals del PP.

Jo, parlant de temàtica de benestar social i família, crec que és necessari donar uns agraïments que mereix la gent, de primera línia del carrer, i són als regidors i les regidores de Benestar Social dels diferents ajuntaments i als tècnics dels serveis socials tant dels ajuntaments com dels consells comarcals, perquè estan fent una tasca molt important, primera, rebre, en primera mà, la problemàtica de la gent necessitada, però, en segon lloc, també són ells que han de definir i que han de donar els punts clau per a les famílies que estan en risc de vulnerabilitat o no. És una tasca difícil, una tasca que s'ha d'agrair. I també agrair, com no, la tasca de Creu Roja, del Banc d'Aliments, de Càritas, perquè són persones que, realment, estan fent una tasca necessària per al país.

El Govern de la Generalitat en faria una llista que no podria acabar ni avui ni amb una setmana d'una sèrie de lleis, decrets, projectes, ajuts que ha fet per a la societat, perquè vol estar al costat de les persones més vulnerables. Ho tenim difícil, ho tenim difícil perquè tenim un estat espanyol que no ens ajuda en absolut i tenim una herència rebuda que tampoc no ens ajuda.

Parlàvem de salut, parlàvem del tema de les llistes d'espera; no ens n'amaguem. El mateix conseller, l'any 2010, ho va dir: «Les llistes d'espera s'hauran d'incrementar.» No teníem més remei, no podíem fer-ho d'una altra manera. Actualment, aquestes llistes, l'any 2015, estem al mateix nivell que al 2010. Però li diré unes paraules que vostè mateix va dir a la comissió, síndic, quan ens va presentar l'informe: «Tenim una excel·lent sanitat pública.» Ho va dir vostè i des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió li donem la raó: Tenim una excel·lent sanitat pública. I tenim una excel·lent sanitat pública, no mèrit només del conseller actual de Salut, no només mèrit de..., mèrit de molta i moltíssima gent que s'ha cregut, durant molts anys, el sistema, el nostre sistema de salut pública. El sistema, malgrat tot el que puguin dir els diferents partits, continua sent un sistema universal, un sistema equitatiu i un sistema de qualitat. I això molts diputats que estan en aquesta cambra o que no hi són ho podrien saber de mans del mateix conseller si haguessin pogut estar el dia que va fer l'informe a la Comissió de Salut, però van pensar que era millor marxar.

Em queden pocs minuts, em queda un minut i escaig i em queden dos temes molt importants. El tema Castor, aquest tema Castor, no puc deixar de parlar-ne. No puc deixar de parlar-ne per un motiu, vostè ho sap: jo sóc d'Amposta, jo sóc de Terres de l'Ebre. Ho he viscut com a servidora pública, però ho he viscut com a ciutadana del carrer, i és un tema que, avui per avui, encara ens preocupa molt i molt. I ens preocupa molt i molt perquè encara, quan passem per allà, quan passem per davant de la plataforma, pensem: «Hi haurà desmantellament algun dia?» La diputada Grau em dóna ànims, dient que sí que n'hi haurà. Però sap per què n'hi haurà? Perquè ha sigut un tema que, a nivell dels diferents ajuntaments, dels diferents grups polítics que han actuat a la zona, del delegat de Govern de Terres de l'Ebre, de la Plataforma en Defensa de les Terres del Sènia sobretot, dels mateixos ciutadans, que l'hem portat amb dignitat i l'hem portat junts, hem anat sempre junts i això crec que dóna resultats i dóna els resultats que esperem i que creiem que tenim.

Vostè també, síndic, hi ha estat i ens consta tota la tasca que ha fet; va fer un informe, inclús, amb això. I també agraeixo als companys diputats que conformen la Comissió del Síndic que, en aquell moment, es donés la celeritat que comportava per venir vostè mateix a presentar el seu informe sobre el Castor. N'hem parlat mol, però jo crec que, quan s'ha de denunciar un tema tan injust, que estem parlant, vostè ho ha dit, de més de 4.000 milions d'euros, de més de 4.000. I aquí, tant el Partit Popular com el Partit Socialista s'estan passant la pilota, però la responsabilitat la volem i volem que, un dia o altre, arribi, com a mínim, al desmantellament i a sortir la veritat de tot el que no ens han dit.

I per últim, ara, vostè es farà anomenar, al seu equip, Mecanisme Català de la Prevenció de la Tortura i Maltractaments. Crec que és necessari fer la tasca que estan fent i crec que és una bona tasca, la tasca d'aturar, la prevenció, o sigui, de fer prevenció de tortura és molt necessària. Li vaig comentar a la comissió i li

continuo reiterant que la sentència del Tribunal Constitucional..., la meua valoració, la meua valoració com a jurista: no hi estic d'acord, perquè està anul·lant una sèrie d'articles com a inconstitucionals, quan en realitat la tasca que s'ha fet i, fins ara, les mesures que s'han pres des de la mateixa Autoritat Catalana de la Tortura considero que eren correctes.

L'encoratjo perquè tingui valor de negociar amb l'Estat espanyol, en aquest cas amb la *defensora del poble*, i, com a mínim, que pugui sortir dignament la tasca que estem fent, que estan fent des d'aquí a Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta, consellers, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per finalitzar, el síndic de greuges, que m'ha demanat uns minuts.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Utilitzo el mecanisme que preveu el Reglament del Parlament per puntualitzar algunes qüestions que considero molt importants, després d'aquest debat, tot agraint a tots els grups parlamentaris les seves intervencions i tot afegint que, ja que, a més, s'ha citat en la darrera intervenció, també val la pena donar les gràcies a entitats socials que ens estimulen i formen part del treball democràtic –com és, en el cas de Castor, qui té més mèrit de tothom, que és la plataforma de la Sènia–, com acostumo a fer també quan parlem de qüestions socials, de tots aquells que estan al que jo anomeno carinyosament «la trinxera».

Tres puntualitzacions. La primera a l'entorn de la Policia i els Mossos d'Esquadra com a policia integral. Nosaltres –i em referiré molt en concret al que es pot llegir en els nostres informes i a tots els posicionaments– hem..., i continuem treballant amb el màxim rigor quan parlem d'un tema tan difícil, de vegades, com és la seguretat, l'actuació dels únics que poden utilitzar la força en nom de la llei, que són els cossos policials. Una societat democràtica es basa en un principi de monopoli de la força. Però això no és per espantar, ans al contrari, hauria de ser per donar el màxim de valor als drets i al funcionament de la democràcia. I nosaltres no admetrem de ningú cap ombra sobre aquesta concepció del dret del monopoli de la força i de la policia i, en aquest cas, de la Policia de Catalunya.

I, per no admetre cap ombra, continuarem treballant amb rigor en totes aquelles situacions en què ens pugui semblar que hi ha hagut deficiències. I anirem a plantejar-les i a investigar-les en el nivell que sigui, demanant més formació –com estem fent–, demanant més protocols d'actuació, posicionant-nos fins i tot en temes difícils, com quan hi han hagut, enguany, tres morts, en actes de detenció al carrer –com pot ser el cas del Raval o el que va succeir a la plaça Molina de Barcelona, o a Salou–, i dialogant al màxim amb les autoritats d'aquests cossos, que són les primeres que estan interessades també en aquesta col·laboració.

O com vam fer al seu dia quan algú des del Govern, erròniament, ens va pretendre llegir amb clau partidista: «Ho fan ara, no ho feien abans.» Amb el mateix rigor que vam fer servir per parlar de la plaça Catalunya i «indignats» i l'ús desproporcionat de la força a la plaça Catalunya en el que van ser els «indignats», ho havíem fet amb els Mossos d'Esquadra, igualment, en el Rectorat de Barcelona amb els fets de Bolonya; i estic parlant d'etapes parlamentàries i de majories diferents. I ho continuarem fent, li dolgui a qui li dolgui, perquè aquesta és la nostra feina.

I de la mateixa forma anirem proposant mesures per millorar, començant pel que hem dit mantes vegades: les comissaries antigues de Mossos d'Esquadra estan mal concebudes, perquè la detenció està al subsòl, al subsòl passen les aigües brutes, i pateixen higiene els detinguts i els mateixos agents de la policia. Per començar, una cosa tan senzilla com això i tan difícil d'arreglar; ho entenc perfectament, que significa inversió. O la instal·lació de videocàmeres a tots els llocs de detenció o privació de la llibertat, que quan ho vam proposar fins i tot d'alguns sindicats policials se'ns va mirar amb autèntica resposta negativa, i avui s'aplaudeix que la millor prova de qualsevol situació difícil, que només pot visionar o el poder judicial o el síndic, sigui la gravació amb videocàmeres de vigilància.

I és en aquest sentit que continuarem exigint policia integral. Hem vist i hem intentat allisonar algun comandament local que no ha entès que és arribar sense avisar, a qualsevol hora del dia, per veure-ho tot a fons, perquè és la nostra funció, la que ens encarreguen vostès, la que recomana Nacions Unides, òbviament, sense esperar la catifa vermella i un comitè de recepció, com farem a totes les dependències de totes les administracions o de qualsevol centre que ens toqui supervisar. Però també estem en aquesta pedagogia.

Segona puntualització; en aquesta m'hi podria estendre molt, però seria desproporcionat, sobre el que arriba al síndic. No és cert que despatxem d'una forma així, ràpida, superficial, els temes de la llengua. No es despatxen superficialment; es solucionen tots, excepte uns, que ja he dit. Que algú podria dir: «És clar, no és competència de vostès»; però passen a Catalunya –però passen a Catalunya–, i segurament perquè falta pedagogia. Falta pedagogia per dir a qualsevol membre de la Guàrdia Civil o de la Policia Nacional que arriba a Catalunya que a Catalunya no hi pot haver imposició lingüística.

Però volia dir, amb tot el rigor del món: siguem molt curiosos al parlar del tema de la llengua. Discuteixin entre vostès tant com vulguin el model lingüístic. Va començar per unanimitat, el model lingüístic, en aquest país. Després hi ha hagut algú que ha començat a pensar que no està d'acord amb aquesta... Molt bé, això és el debat parlamentari; però hi ha un model que ha estat aprovat moltes vegades, que ha passat tots els sedassos de tots els tribunals haguts i per haver, al nivell que vulguin, però el més important: que des de l'any 83 ha garantit a Catalunya una immensa igualtat d'oportunitats.

I aquest model provoca, tal com està... Per exemple, aquí s'ha citat el tema de les multes. Està en un codi

i en unes normes de Catalunya. I està, primer, practicant-se sobre qualsevol llengua –perquè s'han deixat de citar que hi ha hagut multes a qui ha retolat a vegades exclusivament en català, que n'hi han hagut–, però, en segon lloc, amb l'aprovació i l'aprofundiment i elevació com a model a Europa. Per què és que el Consell d'Europa, any rere any, posa el model lingüístic de Catalunya com a exemple? Seria una qüestió que... A més, diputades i diputats, el març del 2014 van tenir vostès a Barcelona, a les jornades internacionals de fundació de l'Associació Internacional de Comissaris de Llengua, representants d'aquests organismes, amb els quals vàrem convidar a tothom a poder-hi ser presents, discutir i dialogar, no?

Però jo sobretot els diria que separessin el legítim debat que tenen entre vostès i que han de tenir sobre el model..., que ho confonguin, primer, amb el registre del Síndic de Greuges de Catalunya. Ja he avançat a la tribuna que algú diria: «No, és que no es fien de vostès.» Tampoc es fien del Defensor del Pueblo? O és que també està escorat cap a un costat, el Defensor del Pueblo? Perquè aquí s'ha dit que nosaltres estàvem escorats cap a un costat, i encara espero una prova perquè ens diuen això. Però tampoc es fien del Defensor del Pueblo? I tampoc es fien d'altres instàncies i altres instruments de defensa? A mi em sorprèn, de vegades, que tractem aquest tema d'una forma tan, diguem-ne, superficial, i ningú alça ni una sola veu quan es fan barbaritats com crear una llei que es diu LAPAO, o com fer una llei d'identitat valenciana on es diu el contrari del que diu la Real Academia Española, o que al segle XXI semblin normals les xarxes mundials i s'impedeixi que una emissió televisiva passi un riu i connecti territoris, quan hi ha un article 149.1 de la Constitució que diu que es fomentarà el diàleg lingüístic i cultural entre les comunitats. Això està passant; són fets concrets!

Catalunya té la sort, per molts motius, de continuar amb un model de convivència lingüística –que no només perquè ho digui el Consell d'Europa, perquè es pot comprovar només sortint del parc de la Ciutadella i circulant per les nostres ciutats– que és realment productiu i en benefici d'igualtat d'oportunitats. Que té defectes? Segur. I el síndic els assenjala. Hi han ajuntaments que han negat documents a la gent en castellà quan els han demanat; preguntin al síndic quant triga aquell ciutadà a rebre el document en català, perquè el síndic ho persegueix fins que ho rep. Clar que hi han defectes, i els anirem esmenant, tots els que calguin. I continuarem burxant perquè aquelles autoritats que se'ns escapen de l'àmbit de les nostres competències també compleixin amb aquest ordenament.

I la darrera, sobre les llibertats i les lleis i les prevencions de maltractaments i les tortures. Creia que havia estat molt clar a l'explicar que nosaltres hem fet un seguiment mil·limètric de la sentència del Tribunal Constitucional –mil·limètric! U: «Síndic..., sin menoscabo de sus competencias para actuar.» Continuarem actuant. Si algú ho llegeix com a provocació... És que al final ja em diràs que hem de fer. Estem fent el que ens diu el Tribunal Constitucional, primer. Dos: col·laboració i convenci amb el Defensor del Pueblo.

Aquí té el conveni. I, és clar, els he dit, 24 de març, avui som 16 d'abril, potser encara seria massa d'hora que els digués: «Encara no han contestat», tenen temps de contestar, eh? Conveni que està a la seva sencera disposició i es pot distribuir a tota la cambra, perquè vegin fins a quin punt complim el que diu la sentència. Tres –i aquí ho dic molt «carinyosament» al Grup del Partit Popular, perquè està governant amb majoria absoluta a Espanya–, diu el tribunal: «Solo el Estado» –ja he dit abans que vol dir «Gobierno central»– «puede decidirlo.» Si us plau, consideri-ho. Consideri-ho, miri-ho, a veure si és un bé o un mal.

Perquè, miri, les estructures de defensa dels drets humans que hi han a totes les democràcies molt sovint estan territorialment distribuïdes. Com és possible arribar a afirmar que no es pot tenir paper internacional? Saben qui presideix el comitè de Nacions Unides a Europa d'estructures de drets humans? El president del comitè escocès, un escocès, en nom del comitè escocès. Poden trobar...? Saben qui ha estat fins fa molt poc el president mundial de l'Institut Mundial dels Defensors? El defensor d'Iowa. Molts de vostès ni saben on és Iowa. Doncs, era el president de l'Institut Mundial dels Defensors. I és normal! És que som al segle XXI, ja no estem al xvii o al xviii, quan els ambaixadors arribaven amb les cartes i se'ls rebia a la cort. Hi ha tot un altre sistema! Que els ho expliqui la gent que utilitza les xarxes, quines són les relacions internacionals en aquests moments, no?

Però nosaltres seguim fil per randa demanant «consideri-la», aquesta qüestió, tan tranquil·lament com he dit, i continuarem actuant, i continuarem connectant internacionalment; entre altres coses, perquè se'ns hi convoca. Formo part de l'executiva mundial dels defensors perquè se m'ha elegit, per sufragi universal secret, entre tots els defensors que la formem, l'associació mundial. És que un català els ha de dir: «No, perdoni, a mi no em voti, perquè sóc català»? Hem anat a Estrasburg al vint-i-cinc aniversari del Comitè de Prevenció de la Tortura, perquè hem aportat materials que ens han demanat, entre altres coses, perquè la primera edició es va dedicar quasi exclusivament a discutir sobre *Ciutat morta*. Hem portat Castor a la defensora de la Unió Europea, que ho va debatre a la Comissió Europea. O és que no ho podem fer, això? Si és l'activitat quotidiana, que té una dimensió internacional, espanyola, catalana i local! És que és tan real com ara hi ha sol, o que és de dia –no sé si el sol ha sortit amb els núvols–, que no és de nit. Són arguments..., allò que diem en català, a vegades sembla que fem servir raons de peu de banc. No, són arguments elementals, no?

Jo en aquest sentit vull ser europeu, plenament europeu, profundament europeu, com quan ho era corrent davant dels grisos cridant «llibertat» en la dictadura franquista i mirant-me Europa. Vull continuar sent europeu. Vull tenir aquesta dimensió internacional que em pertany com a ciutadà de Catalunya. I per això a mi em fa vergonya que Europa, no un síndic, no un partit, el Tribunal Europeu de Drets Humans, comissió de prevenció de la tortura europea, en nom del..., comissari europeu de Drets Humans i comitè per a la defensa de la democràcia –li cito quatre organismes–,

en els seus informes, estiguin dient: «Alerta, que Espanya va amb una deriva que llima, que erosiona drets democràtics elementals.» Tots ells són enemics nostres? En aquests organismes hi han representants parlamentaris elegits a l'Estat espanyol, en tots ells. Jo no m'atreviria a dir-los que són gent que potser està intentant veure'ns d'una altra forma. Alerta! I el que em sorprèn és que aquesta alerta sembla com si no passés del Pirineu. Ho torno a dir: no són coses ni llunyanes, ni en el temps... Estan aquí, sobre el que s'està fent a casa nostra. Com el darrer informe, que s'ha citat, de la CPT, que l'acaba de publicar, sobre els CIE.

I com a cua d'això és evident –i aquí s'ha dit, ho ha dit la senyora Geli, i comparteixo plenament la seva reflexió– que si Catalunya va tenir, del 2000 al 2010, la taxa d'emigració més elevada que ha tingut cap societat europea, en proporció, cap societat l'ha tingut tan alta, Déu n'hi doret la feina que hem fet entre tots perquè funcioni aquest país; no ho malmetem, també vigilem que no se'ns comencin a trobar –que fins ara, senyora Geli, com a síndic li puc dir que no hi són– bases fortes o per al racisme o per a un tipus de discriminació basat en aquests fets.

Sí que els parlarem –i tornarem a la càrrega aviat– sobre segregació escolar. Segregació entre centres puntuals, encara puntuals, i que continuïn sent puntuals fins que els reduïm, on hi han pares castellano- i catalanoparlants que porten els seus fills allà, i altres que els porten... –bolivians, africans, etcètera–, i que estan separats, i que tothom content, i que com a país és un error.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic. Si algun grup parlamentari volgués prendre la paraula... (*Pausa.*) Doncs, moltes gràcies, i agrair al síndic i a tot el seu equip la informació a bastament àmplia que ens ha fet sobre l'informe corresponent a l'any 2014.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les desigualtats i el sistema educatiu (tram. 302-00266/10)

I passem, per tant, al següent punt de l'ordre del dia, que és ja l'inici de les mocions, amb la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les desigualtats i el sistema educatiu. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

(*Pausa.*)

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Consellera, senyores diputades i senyors diputats, jo no sé quants de vostès van tenir oportunitat de seguir la interpellació que li va fer el Grup Socialista a la consellera Rigau, on, de debò, eh?, l'actitud de resposta va ser, de la consellera en aquest cas, però que és, jo crec, bas-